1893 80 років 1973
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
(201) 434-0807
УНСоюзу: (201) 435-8740
— Тел. з Ню Йорку:
(212) BArcly 7-4125
УНС: (212) BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 235. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 27-го ГРУДНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, DECEMBER 27, 1973 No. 235. VOL. LXXX.

ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПОСТУПИВ У ПРОДАЖ ВЕЛИКИЙ ЗБІРНИК: „ЛУКА МИШУГА"

Джерзі Сіті. — З кінцем минулого тижня, після деякої затримки в переплетні, доставлено до в-ва „Свобода" надрукований в ньому великий збірник: „Лука Мишуга". На зміст цієї книги склалися: коротке вступне слово довголітнього співпрацівника і приятеля д-ра Луки Мишуги та завідателя його спадкової маси Романа Слободяна, коротка біографія д-ра Мишуги в опрацюванні А. Драгана, автобіографічні праці д-ра Мишуги: „Під опікою мого стрия", „На Волині" та „Спогад декадента" про віденську Січ, дальше біографічні статті-спомини А. Драгана: „Сильветка д-ра Луки Мишуги"; Дмитра Галичина: „На проводі"; д-ра Володимира Трембіцького: „Д-р Лука Мишуга представник Галицької Держави у Вашингтоні"; д-ра Володимира Душника: „Д-р Лука Мишуга і українська визвольна справа в Америці"; Кларенса Меннінга: „Моє знайомство з д-ром Мишугою" та проф. Романа Придаткевича: „Д-р Лука Мишуга і українська музика в Америці". Найбільшу частину збірника становлять недруковані досі тексти промов самого д-ра Луки Мишуги головно з нагоди Листопадових і Січневих Роковин, Шевченківських Свят і на такі теми, як: В обороні Рідного Краю, Вклад американських українців у визвольні змагання України, Українська пропаганда в Америці, Вільна Україна — перемога звичайно пристойного, Український Конгресовий Комітет Америки, Симон Петлюра Великий Син України, У відповідь ворогам Ольга Васараб, Варшавський процес, в обороні українських [illegible] та окрема частина — д-р Лука Мишуга про Український Народний Союз. Разом книга має 360 сторінок друку великого формату, 50 ілюстрацій та тверду, полотняну обкладинку. Зредагував її А. Драган, літературна редакція — Вячеслава Давиденка, а мистецьке оформлення — Богдан Титла. Коштує вона 10 долярів і можна її замовляти в адміністрації „Свободи". Вже замовлені книжки будуть вислані ще цього тижня.

Речники Уряду більш оптимістичні щодо енергетичної кризи

Вашингтон. — у зв'язку з рішенням арабських держав збільшити постачання нафти до більшости країн, крім ЗСА та Голляндії, речники американського Уряду твердять, що енергетична криза в Америці не буде така серйозна як передбачалося. Хоч арабські країни рішили продовжувати тотальне ембарго на експорт нафти до ЗСА, представники Федерального Енергетичного Управління сподіваються, що нафта доходитиме до Америки „обхідним шляхом". Таким чином існує можливість, що цієї зими не треба буде встановляти раціонування бензини.

Арабські міністри для справ нафти, які відбули 2-денні наради в Кувайті, у вівторок, 25-го грудня повідомили, що їхні країни в січні 1974-го року не будуть зменшувати продукції нафти, як це робили в минулих місяцях, а навпаки, збільшать продукцію на 10 відсотків та що з цієї підвишки в продукції скористають „приязні держави". Але деякі арабські, а також і американські економісти думають, що в наступному році буде знесення ембарго на експорт нафти до ЗСА. Подібно висловився в понеділок, 24-го грудня, Віллім Саймон, голова Федерального Енергетичного Управління. Коментатори вказують на факт, що цього місяця В. Саймон відбув кілька розмов із шейхом Ахмедом Закі аль-Ямані, який в уряді Саудівської Арабії займає пост міністра для справ нафти. Думають, що ці розмови є причиною оптимізму Саймона.

Під час пресового інтерв'ю Саймон також сказав, що хоч Конгрес не схвалив законопроєкту, який надавав би Президентові повновласті в зв'язку з енергетичною кризою, то Уряд зможе на якийсь час продовжувати роботу щодо ощаджування пального й без цього закону. Голова Федерального Енергетичного Управління дальше заявив, що в Америці ціни на бензину можуть зрости на 8, або й на 11 центів за гальон, а внаслідок рішення арабських країн подвоїти ціну на нафтову ропу. Але Саймон також сказав, що якщо ціна гальона бензини зросте до 50-60 центів, то попит на бензину впаде, а це доведе до зменшення імпортів нафти, що вийде на користь Америки. Ця заява В. Саймона була зроблена ще перед рішенням арабських держав збільшити постачання нафти до „приязних держав", але економісти твердять, що ціни бензини в Америці все одно зростуть, хоч може не так драстично, як передбачував Саймон.

Під час понеділкової пресової конференції Саймон ще заторкнув питання встановлення раціонування бензини. Він заявив, що в середу, 26-го грудня, говоритиме з президентом Р. Ніксоном і сподівається, що в четвер зможе видати заяву в цій справі. З огляду на рішення арабських країн збільшити продукцію нафти, деякі економісти сподіваються, що президент Ніксон і Саймон вирішать, що на теперішній час не треба встановляти раціонування бензини.

ДРАКОНСЬКІ ОБМЕЖЕННЯ В СОВЄТСЬКИХ ТАБОРАХ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Як уже інформовано, останньо значно загострився режим в совєтських концтаборах в Мордовії і у Пермській області. Ще в 1969 р. вступив в силу новий суворий т. зв. „Виправно-трудовий кодекс", який привів до цілого ряду обмежень в таборах, підвищив норми виробництва для в'язнів, обмежив контакт з рідними, загострив дисциплінарні кари.

В 1972 р. введено всилу окремий наказ ч. 20, який ще більше загострив режим в таборах. Згідно з цим наказом, наприклад, в'язні можуть ходити по зоні тільки „в строю" і зорганізовано, заборонено заходити до інших бараків і цехів; в'язні мусять строго придержуватись усіх формальностей при поздоровленню таборових властей та приписів в справі одягу. В'язням заборонено одержувати в посилках високо-кальорійні харчі. Заборонено теж управляти на зоні грядки, сіяти квіти і т. п.

В 1973 р. всі ці драконські приписи загострено ще більше, а таборові власті ведуть себе розбещено. За найменші „провини" таборова адміністрація карає в'язнів карцерами та іншими „санкціями". Згідно із законом, в'язням належиться харч у 2.300 кальорій, насправді однак цей хар виносить 1.000 до 1.500 кальорій, при цьому дуже поганої якости, бо часто попадаються зовсім зіпсуті, зігнилі харчі. Все це робиться пляново, згідно з додатковими інструкціями „згори", щоб якнайбільше утруднити таборове життя.

В 1972 і 1973 роках дві зони таборів в Пермській області стали місцем посиленого концентрування українських політичних в'язнів, яких в більшості перевезено з Мордовії. Туди були теж прямо запроторені Зиновій Антонюк, Ігор Калинець, Іван Світличний та інші. Одночасно загострено ще додатково таборовий режим у цих зонах.

ПОМЕР СВ. П. О. ІРИНЕЙ ГОТРА

Ґлен Ков, Н. Й. У понеділок, 24-го грудня, тут помер на 83-му році життя св. п. о. Іриней Готра, ЧСВВ, колишній довголітній в'язень совєтських концентраційних таборів. Єрейські похорони відбудуться в четвер, 27-го грудня перед полуднем в церкві св. Юра в Ню Йорку.

ПРЕЗИДЕНТ УНР В ЕКЗИЛІ М. ЛІВИЦЬКИЙ ВІДВІДУЄ АВСТРАЛІЮ

Президент УНРади Микола Лівицький

Сідней, Австралія (В. Онуфрієнко). — У п'ятницю, 14 грудня, до Австралії приїхав на шеститижневі відвідини президент Української Народньої Республіки в екзилі Микола Лівицький. Останніми місяцями Товариство Сприяння УНРаді в Австралії та австралійське Представництво Виконавчого Органу УНРади провели серед прихильників Державного Центру збірку на покриття подорожі Президента і це дало йому можливість приїхати на цей континент, де досі не бував ніхто з провідних діячів УНРади та її Виконавчого Органу.

Не зважаючи на ранню годину (7.30 ранку), на сіднейському летовищі Мескот зібралося біля сотні осіб — переважно провідники суспільно-політичних організацій та члени й провід Т-ва Сприяння УНРаді на чолі з головою Представництва ВО УНРади підполк. С. Яськевичем. Великий гурт українців прикрашували, мов квіти, діти в народних одягах. Прибули на зустріч із Президентом також сумівці й пластуни в своїх одностроях та з прапорами. Отець Іван Манько прибув від УАПЦ, а о. І. Шевців — від УКЦеркви в Сіднеї. Чужинці із зацікавленням допитувалися, кого зустрічають українці, а коли довідалися, що приїздить Президент українського екзильного уряду почали також чекати на його прибуття. Кореспонденти телевізійної станції фільмували моменти зустрічі.

Варто відзначити, що осєднання „Українських Громад Нового Південного Велтанні консолідаційні заходи Президента, наслідком яких появилася заява його й Голови Проводу ОУН в справі становища в Україні й у світі, витворила в Сіднеї іншу, ніж досі атмосферу порозуміння між прихильниками УНРади й членами Організації Визвольного Фронту, й на зустріч із Президентом вийшли провідні діячі сіднейського Осередку СУМ-у, крайовий провідник ОУН Л. Новицький, а в знак приязних відносин між УНРадою й Революційною ОУН сіднейський Осередок СУМ-у влаштував 20 грудня спеціяльне прийняття для Президента в Домі Української Молоді в сіднейському передмісті Лідкомб.

Першим привітав Президента на летовищі голова Представництва ВО УНРади в Австралії підполк. С. Яськевич, за ним — голова Об'-

(Закінчення на стор. 7-ій)

ГАННА КОЛЕСНИК ПРИБУЛА ДО ТОРОНТА

Ганна Колесник

Торонто. — Група осіб, чоловіків і жінок, стояла в понеділок 17 грудня увечорі у ждальні Торонтського міжнародного летовища, чекаючи на трохи спізнений літак з Ванкуверу а радше, в прямій лінії, із Сіднею в Австралії. Зустрічати дорогу гостю, примадонну Київського театру оперу і балету. ім. Т. Шевченка, Ганну Колесник і її небожа, молодого піяніста Валентина Ратушного. Вийшли: в першу чергу її чоловік, ще недавній директор і дириґент того ж Київського театру опери та балету Володимир Колесник, який прибув до Торонта в жовтні ц. р., а далі, голова місцевого КУК д-р Петро Глібович, місцеві дириґенти Василь Кардаш і Квітка Зорич Кондрацька та інші особи, що беруть активну участь в українському культурному житті Торонта.

Вже з-поза скляних стін ждальні всі впізнали в натовпі пасажирів, що оце йде Ганна Колесник, така імпо-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Представники КУК мали зустріч з мейором Ст. Дзюбою

Вінніпеґ (КУК) — Дня 19 грудня 1973 члени Екзекутиви Президії Централі КУК і Управи Відділу КУК у Вінніпеґу відбули зустріч з мейором Вінніпеґу Стефаном Дзюбою. Під час цієї зустрічі мейор Дзюба поінформував про його недавню подорож в Україну і підписання договору приязної співпраці між містами Львовом і Вінніпеґом. Рівночасно порушено справу фінансової субсидії міста Вінніпеґу на святкування Українського Тижня в січні 1974 та участь українців у святкуваннях 100-річчя Вінніпеґу в 1974 році, і можливість з цеї нагоди назвати одну з вулиць міста Вінніпеґу іменем Т. Шевченка.

Під проводом президента КУК д-ра П. А. Кондри, в цій зустрічі взяли участь від Централі КУК: о. д-р В. Кушнір, А. Яремович, А. Качор, А. І. Павлик і екзекутивний директор С. Яр. Кальба, а від Відділу КУК його голова С. Радчук разом з пп. Е. Гайвороном і О. Сураським.

МОТРЯ ХОДНОВСЬКА В РАДІО

В суботу 29-го грудня 1973 р. о год. 11-ій перед полуднем на радіових хвилях станції WNYC, 93.9, виступить Мотря Ходновська, студентка Українського Музичного Інституту кляси Дарії Гординської-Каранович. Молоденька піяністка виконає фортепіянові твори Степового, Ревуцького, Шопена і Годарда.

АРАБИ ЗАПОВІДАЮТЬ ЗБІЛЬШЕННЯ ДОВОЗУ НАФТИ НА 10 ВІДСОТКІВ

Бейрут. — Деякі европейські країни, а також Японія, з вдоволенням прийняли рішення арабських країн облегшити ембарго довозу нафти і з 1-им січня 1974 р. підвищити на 10 відсотків довіз до більшости европейських країн і Японії, за винятком ЗСА і Голляндії, які — за окресленням арабського світу — все ще піддержують економічно і мілітарно Ізраїль. Рішення про збільшення довозу нафти запало на дводенній конференції міністрів арабських країн — продуцентів нафти в Кувейті. Враховуючи заповіджену і тепер скасовану — 5-відсоткову обнижку з додатком 10-відсоткової підвишки, більшість країн Европи і Японія одержать, починаючи з січня 15-відсоткову підвишку достави пального. Це повідомлення викликало вдоволення в багатьох країнах, хоч ще не усуває цілковитої кризи, яка панує головно в Европі, і ледви чи спричиниться до обниження цін на бензину і оливу до огріття домів, що останнім часом майже подвоїлась, а в деяких країнах (Англія, Італія, Голляндія, Швеція і ін.) навіть потроїлась. Шейк Агмет Закі аль-Ямані, міністер для продукції нафти в Сауд Арабії, заявив в імені всіх арабських країн, продуцентів нафти, що тиск арабського світу на країни заприязнені з Ізраїлем досягнув свого вершка, доказом чого є прихильні для арабського світу заяви Японії і Бельгії. Шейк Ямані вірить, що за їхнім прикладом підуть й інші країни. Поінформовані дипломатичні представництва західніх держав вважають, що рішення про підвишку наступило у зв'язку з переговорами в Женеві., Арабські економічні експерти заявили, що слідуючим кроком буде, мабуть, знесення ембарґа супроти ЗСА. Це станеться, за їхнім твердженням, в другій фазі переговорів в Женеві, що відбудуться в січні.

Канцелярія Верховного Архиєпископа виясню́є справу привіту для Другого СКВУ

Рим. — В останньому виданні „Вістей з Риму" опубліковано з канцелярії Верховного Архиєпископа, за підписом канцлера о. д-ра І. Хоми та датованого в Римі 16 листопада 1973, окреме повідомлення в справі привітання Блаженнішого Верховного Архиєпископа для Другого Світового Конґресу Вільних Українців, про яке інформував торонтонський католицький тижневик „Наша Мета" з 10-го листопада ц. р. та за яким ту саму вістку подала „Свобода" з 14-го листопада. У Повідомленні з Канцелярії Верховного Архиєпископа сказано:

Повідомлення

З Канцелярії Верховного Архиєпископа

В ч. 45 „Нашої мети", з 10 листопада 1973 р. і в деяких інших часописах появився привіт Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа до II Конґресу СКВУ в Торонті. Ми уповноважнені заявити, що Блаженніший Кир Йосиф такого привіту не писав і не посилав. На прохання Преосв. Кир Ісидора, Торонтонтського Єпископа, щоб привітати від його імені на Конґресі Верховний Архиєпископ дав згоду телефонічно це зробити, але Преосв. Кир Ісидора умисно не допущено до слова. Одначе Блаженніший мимо того, що допомагає СКВУ, мав і має застереження щодо змісту привіту і до Проводу та його праці.

Привіт від Українського Католицького Єпископату не відійшов на час через штрайк італійських поштарів, а він звучав так:

„Привіт Української Католицької Ієрархії до II Світового Конґресу Вільних Українців, 4 листопада 1973 в Торонті.

Світлий Конґресе!

Кожна доба історії народів видвигає нові проблеми і вимагає від своїх сучасників їхньої належної розв'язки. Сучасна історія Українського Народу ставить перед наші очі в новій формі вже давнє й жорстоке питання відносно самого його існування як окремої і незалежної нації.

Христова Церква, що від часів святих наших князів Володимира й Ольги так тісно й нерозривно злучилась з душею Українського Народу, завжди стояла, стоїть і невідклично стоятиме не тільки на сторожі прав Божих, але теж у постійній обороні суверенних прав нашого Українського Народу.

Світовий Конґрес Вільних Українців, це не тільки форма зорганізованого українського громадського життя у вільному світі це не лише зияв нашої громадської і державницької зрілости, але це передусім свідоме й невідкличне рішення Українського Народу в діяспорі об'єднати всі свої релігійні, національні й політичні сили в одно всеукраїнське бажання, щоб враз із Українським Народом на землях України, продовжувати затяжну боротьбу, аж до остаточної і повної перемоги, в обороні свободи Христової Церкви і суверенних прав нашого гнобленого, але нескореного Українського Народу.

Тому, Українська Католицька Церква, яка завжди хотіла всеціло служити Господу Богу й своєму Українському Народові, радіє цим черговим, II Світовим Конґресом Вільних Українців, вітає його і молить Всевишнього щедро благословити його працю й усі його постанови та вповні перевести їх у життя для більшої слави Божої і загального добра всього Українського Народу.

Благословення Господнє на Вас!"

(слідують підписи Владик)

Рим, дня 16 листопада 1973. о. д-р Іван Хома — канцлер

УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВО В СВІТОВОМУ ТОРГОВЕЛЬНОМУ ЦЕНТРІ У НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Тут у Світовому Торговельному Центрі, піднісши прапори з різдвяними привітаннями від різних народів, на їхніх рідних мовах, включно з українським (на зеленому тлі білими літерами виписано „Христос родився") 11-го грудня ц. р. о 12-ій год. в полудне відкрито вже вдруге річний фестиваль п. н.: „Різдво по всьому світу". У ньому 18 народів, поміж ними й український, характеристичними різдвяними сценами репрезентують окремішність і питоменність різдвяного побуту і звичаїв. Виставку зі сценкою українського Різдва виконала відома мисткиня-скульптор Слава Ґеруляк під спонзоруванням 64-го Відділу СУА в Ню Йорку, очолюваного п-і Марією Данищ. На фронті виставки, на зеленому тлі білими літерами напис: Україна. На підвищенні, прибраному на біло дев'ять 25-інчових фіґуринок у гуцульській ноші — група колядників на тлі ялинок і гір. Тут хлопець із українською кольоровою символічною зіркою, коза зодягнена в гуцульську жіночу ношу, малі гуцулята, дівча із колосками збіжжя у руці замість дідуха, і янголи із прозорою мережею крил; пастелевий різдвяний візерунок — вичарований керамічною скульптурою. У глибині, поза групою, чутно спів колядок, награний на платівках. Оформленням і Аранжуванням виставки займалися заступниця голови 64-го Відділу СУА пані Леся Різник посередник поміж Світовим Торговельним Центром і СУА. Декорації і звізду виконав відомий будівничий церков у Гантері, в Ґлен Спей і на Пластовій Оселі в Іст Четгемі, Юрій Костів. Окрім комерційних, біля інших виставок не було жадних пояснень про різдвяні звичаї чи традиції, лише коло української виднiла брошура, написана англійською мовою; її уклала п-і Люба Волинець, обгортку ілюструвала Слава Ґеруляк скульптурою п. н. „Свята Родина", брошуру видано заходами 64-го Відділу СУА.

Українська Різдвяна сценка у Світовому Торговельному Центрі в Ню Йорку

У зв'язку з цією міжнародною виставкою, в цьому Центрі, у п'ятницю ц. р. о год. 12.30 по полудні відбулася українська мистецька програма під керуванням Калини Чічки Андрієнко в приявності коло 300 глядачів. Виступали: українська танцювальна група СУМА з Йонкерсу під керівництвом Володимира Уздейчука і бандуристки Віра і Олена Шумилович, студентки гри на бандурі проф. Романа Левицького. Цю програму також спонзорував 64-ий Відділ СУА з Ню Йорку. Різдвяна виставка ще буде відкрита до 1 січня, в годинах від 10-ої ранку до 4-ої по полудні.

У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1973 РОКУ

РАНІШЕ ПРОГОЛОШЕНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	4,111
В ОСТАННІХ ДНЯХ ПРИЄДНАНО	123
РАЗОМ ДОСІ ПРИЄДНАНО ЧЛЕНІВ	4,234

В останніх днях надіслали до Головної Канцелярії аплікації нових членів наступні організатори і секретарі Відділів:

Анна Гарас (В. 47) — 20 аплікацій нових членів, Іван Тарнавський (В. 150) — 10, Гелен Олек (В. 22) — 6, Карло Кобіто (В. 121) — 6, Ґльорія Пацин (В. 125) — 5, д-р Атакас Слюсарчук (В. 174) — 5, мґр Іван Гаврилюк (В. 360) — 4, Дмитро Попадинець (В. 434) — 4, Адам Ціздин (В. 55) — 3, Іван Петрунцьо (В. 78) — 3, Андрій Іванюк (В. 106) — 3, Мирон Фенчин (В. 130) — 3, Іван Пригода (В. 200 і 361) — 3, Василь Лещук (В. 303) — 3, Михайло Малинівський (В. 437) — 3, Осип Фаринич (В. 462) — 3, Василь Мандзій (В. 8) — 2, Мартин Шишка (В. 44) — 2, д-р Іван Серант (В. 86) — 2, Богдан Дейчаківський (В. 233) — 2, Тиміш Мельник (В. 277) — 2, Іван Даньківський (В.375) — 2, Петро Дяків (В. 412) — 2. По одній аплікації прислало 25 секретарів та організаторів.

ДОСІ В ГРУДНІ ПРИДБАНО 464 НОВІ ЧЛЕНИ.

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Постійне завдання

У зв'язку з появою збірника писань і промов д-ра Луки Мишуги варто буде пригадати його думки на справу, яка і сьогодні не перестала бути актуальною і якою по сьогодні наша спільнота не змогла позитивно розв'язати. Мова йде про „українську пропаґанду в Америці" і про українську пресово-інформаційну службу, яку д-р Л. Мишуга утотожнював з „пляновою, обдуманою ситематичною акцією, яка зміряє до того, щоб поширити українське ім'я в Америці, з'єднати тут якнайбільше симпатиків для наших політичних цілей, цебто для наших державницьких змагань".

На жаль, відзначив він, „ми не маємо в Америці такого українського центру, який займався б спеціяльно українською пропаґандою. І ледве чи матимемо в найближчій будуччині. Я не бачу можливости влаштування навіть порядного пресового бюра, бо це було б сполучене з коштами, на які нам в теперішніх обставинах годі спромогтися. З того не виходить, щоб ми цю справу залишали... Але для цього треба спільного порозуміння наших головних організацій і нашої преси". Міркуючи над українською політично - пропаґандивною діяльністю, Л. Мишуга зробив важливе поміченння щодо характеру і змісту такої діяльности, про що ми часто ще й сьогодні забуваємо:

„Пам'ятаймо, — писав він, — що всяка пропаганда діє найсильніше тоді, коли вона входить в душу людини так, що вона її навіть не заважує. Доведіть чужинця до того, щоб він сам відчув потребу запитати вас про якусь брошуру чи українську книжку англійською мовою. Бо тоді він її прочитає. В першу чергу з'єднуймо собі людей нашою культурою, а та з'єднає нам симпатиків і для нашої політики".

Думки Л. Мишуги на тему української пропаґанди є тільки частиною його поглядів на окремі проблеми і потреби українського життя, включені в опублікований тепер збірник про нього та які не втрачають своєї актуальности і сьогодні, як наше постійне завдання.

Женева під загрозою терору

Женева, столиця маленької Швайцарії, переживає, мабуть перший раз в історії, психозу страху. Арабські екстремістичні групи загрозили Швайцарії і багатьом делеґаціям, що беруть участь у мировій конференції для полагодження ізраїльсько - арабського конфлікту, що вони виконають цілий ряд атентатів, якщо делеґати піддержуватимуть Ізраїль в його домаганні задержати арабські землі, окуповані у війні 1967 року. Швайцарський уряд, у зв'язку з погрозами, поробив всі заходи для забезпечення делеґатів і приміщень, в яких відбуваються наради. Женевська поліція була скріплена поліційними частинами з інших кантонів, а летовища в Швайцарії охороняє національна ґвардія. Зокрема летовище в Женеві охороняється узброєною в автоматичну зброю поліцією, яка дістала доручення перевіряти всіх пасажирів не тільки на летовищі, але також автовий рух на дорогах, що ведуть до Женеви. Сильно охороняється також готель „Інтерконтиненталь", де зупинилась більша частина делеґатів на конференцію. Як пише західня преса, дослівно на кожному кроці в Женеві можна бачити поліциста. Входячих до готелю „Континенталь" навіть запитують: „Чи маєте при собі зброю?" Швайцарська служба безпеки і офіційні чинники Об'єднаних Націй підтвердили вістку про одержання погроз багатьом делеґаціям, а представник ОН навіть висловив стурбування перед журналістами, чи в такій атмосфері конференція зможе нормально працювати і виносити свобідні рішення.

В міжчасі до Женеви приїхали вже майже всі представники дипломатичного світу і понад 800 журналістів, в тому числі кількадесят з СССР. Ще перед формальним відкриттям конференції минулої п'ятниці відбувалися індивідуальні зустрічі поодиноких делеґацій, а в четвер відбулась зустріч Генрі Кіссінджера з Андреєм Громиком, на якій, — за опінією преси — „мали вирішитись принципові справи", що будуть мати вирішальне значення для цілого ходу мирової конференції.

Ярослав Курдидик

НОВИЙ ПОЛІҐОН ДЛЯ МОДЕРНОЇ ЗБРОЇ

Шеф штабу американського летунства Г. С. Бровн заявив недавно в інтерв'ю з журналістами, що війна на Близькому Сході, як зрештою кожна війна, скриває в собі різні несподіванки, але на цей раз, твердить Бровн, ці несподіванки були дещо іншого характеру. У першому дні війни араби відгрожувалися, що вони, мовляв, одним разом зіпхнуть Ізраїль у море, а ізраїльтяни на свій лад погрожували, що в цьому зударі вони так провчать єгипетську самопевність і загонистість, що араби вже ніколи більше не захочуть і не будуть у спромозі пускати в хід свою мілітарну машину. Наразі, не сталося, ані одне, ані друге...

Доба „рейдуючих панцерних генералів", як їх називають деякі мілітарні історики — Ромеля в Африці, Паттона в Нормандії, а Ґудеріяна в Росії — ніколи більше не повернеться. А сталося це тому, що мобільні ракети зневтралізували летунську бойову підтримку для танків, а роля бойового летунства у таких блискавичних рейдах з г а даних полководців була якраз і головною причиною їхнього рейдуючого успіху.

Генерал Джордж Буї, голова французького Інституту національної оборони, писав недавно, що останні дві війни на Близькому Сході в 1967 і 1973 роках розділили дослівно неначебто „два покоління вояків" і надали воєнним діям зовсім „нового стратегічного виміру". Вони дали змогу особливо совєтам продемонструвати, немов би на випробувальному засяжному поліґоні, зовсім нову і високопрецизну зброю у виді протилетунських і протипанцерних змініятюризованих ракет. Совєти, каже Буї, дали арабам змогу запізнатися з цією новою зброєю і західні мілітарні знатоки не можуть надивуватися, що арабські вояки, яких після трьох останніх програних воєн з Ізраїлем просто уважали за „фелагів - неуків", у цих останніх 5-ти роках могли так оволодіти цією модерною зброєю. Оце і була, продовжує Буї, найбільша несподіванка тієї війни. Це саме підтверджує воєнний коментатор і знавець цього обширу Павло Данченко, який стверджує, що совєтські інструктори не могли надивуватися цій здібності арабів у володінні машинами, як теж протилетунською і протипанцерною обороною.

Дж. Л. Смарт, англійський заступник директора Королівського Інституту для міжнародних справ, пише не без слушности у фаховій пресі, що тон останній війні на Близькому Сході надавали, у протилежності до воєн з 1956 і 1967 років, де головними факторами було летунство і танки, дві малі і майже непомітні ракети САМ-6, що дослівно загороджував дорогу бомбардувальникам, і САМ-7, яка була малою піхотинською зброєю. Ця ракета - базука загрожувала бойовим літакам у низьких, т. зв. „бриючих летах", і таким чином охороняла танкові становища перед їхньою загрозою з повітря.

Крім того, продовжує Смарт, совєти, як теж й американці, продемонстрували цим разом одну вирішну протипанцерну зброю. Совєти мобільну ракету 120 мм. САҐАР з головою, що в ній вміщено 5 фунтів розривно-термічної мішанки, керованої інфрачервоними проміннями. Головне командування Ізраїлю твердить, що якраз ці ракети знищили найбільше число їхніх найважчих танків.

З американського боку продемонстровано теж меншого калібру протитанкову ракету ТОБ, яку можна вистрілювати із землі, або з гелікоптера. Безсторонні військові знавці твердять, що якраз цією ракетою завдано єгипетським танкам Т-62, яких доставили совєти Єгиптові коло 100 штук, нищівного удару, бо вони стояли у першій лінії і їхньою метою було створити проривну прогалину в ізраїльській головній обороні.

Цей танк Т-62 появився уперше на бойовому плящдармі. Він важить 37 тонн і з совєтській армії його уважали за наймодерніше досягнення в о п а н цереній зброї. В останніх роках додано Т-62, 115 мм. гармату з „лясаровим вивінуванням".

Ізраїльтяни жалілися, що з доставою цієї найкращої протитанкової зброї американці ізза якихось ближче невідомих причин — „не дуже поспішали".

Із новостей у бойовому летунстві слід відмітити, що над Єгиптом появився перший раз МІҐ-25. Це змодифікований МІҐ-23, має трикратну швидкість звуку, а засяжність висоти 90 тисяч стіп. Наразі вони виконують дуже прецизну розвідчу службу і їхніми пілотами є тільки москалі.

Смарт порівнює обшир Близького Сходу з колишньою еспанською громадянською війною з 1930-их років, у якій перевірювали, кожний, на свій лад, свою зброю: Німеччина, Італія і Совєтський Союз. У тодішній війні обидві сторони були залежні від посторонніх достав зброї, майже так само, як тепер на Близькому Сході, а на добавок тоді в Еспанії брали участь, крім реґулярних військ, ще і добровільці. На Близькому Сході добровільці відіграють може не вирішну ролю, а з совєтського боку покищо не стверджено випадків, щоб військо приймало безпосередню участь в бойових акціях. Розвідка підтвердила однак, що наплив „інструкторів і дорадників" помітно збільшується та що Єгиптові допомагають летуни, які прибули туди з Північної Кореї і Північного В'єтнаму. Північні в'єтнамці обслуговують мережу електронічного вивінування при САМ-2 і САМ-3, при чому вишколюють єгиптян.

Під час останньої кампанії ізраїльтянам пощастило захопити, як трофей, — 3-тоннову ракету ФРОҐ-7. Ця ракета має 1100-фунтову зарядно - вибухову голову із засяжністю 45 миль. Ізраїльтянам вдалося теж захопити БРДМ-1, легкоопанцирений стежний віз, ваги 7 тонн, який має дуже цікаво добуване п'яте колесо, що допомагає йому просовуватися крізь важкий терен та додає йому незвичайної маневрової полегші. Другий трофей це БТР-60, дещо важче опанцирений амфібійний перевізний „піхотинський транспортовик". Він може помістити 12 піхотинців з повним узброєнням, має важкий кулемет і три окремі важкого типу протилетунські рушниці.

Розглянувши, хоч і дуже побіжно, нові типи зброї, що їх продемонстровано на близькосхідньому обширі, західні воєнні фахівці називають цю війну — „найближчою передсторожною воєнною лекцією". І на самому ділі, коли бойовим літакам і танкам довелося зустрічати „перегороди з нової зброї", то треба було для того, щоб крізь неї пробитися платити таку високу ціну, яку досі не передбачувалося у т. зв. стратегічній калькуляції, то що тоді говорити про те, що ми, союзники НАТО, мовляв, досягнули і вдержуємо балянс із Варшавським Пактом?

Ми повинні і то негайно, — продовжують ці фахівці, — розпочати доосновну перебудову, а в першу чергу нашу протилетунську і протитанкову оборону, і зрозуміти, що від довшого вже часу Кремль повиснув мечем Дамокля над цілим вільним світом.

Може найбільш переконливо пролунала нещодавня пересторога нашого авторитетного науковця д-ра Михайла Яримовича в „Н. Й. Таймсі", в якій то прямо неймовірній і катастрофальній формі відстають ЗСА на відтинку своєї національної оборони тоді, як Москва показала нову і модерну зброю на Близькому Сході. Всякої породи пацифісти і „голуби миру" намагаються скорочувати воєнний бюджет і в своїй наївності не припиняють балачок про розброєння з непоправною вірою, що з Москвою буде можна таки „співіснувати".

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена.

Матвій Стахів

ЩЕ ПРО ПОЛІТИКУ І НАУКУ

Ред. Іван Кедрин, голова Спілки Українських Журналістів в Америці, був присутнім на Ювілейнім Науковім Конґресі НТШ. Після цього Конґресу, який був повним успіхом підготовної праці Ділового К о м і тету цього Конґресу під головуванням проф. д-ра Осипа Андрушкова, мав нагоду кожний журналіст дати у спеціяльній статті огляд ходу Конґресу і оцінку його праць. Ред. Іван Кедрин скористав із цієї нагоди і опублікував свою довшу статтю з приводу цього Конґресу в „Свободі" за 15 грудня 1973. Його стаття має наголовок „Політика і наука" та охоплює 185 рядків друку. Проте, фактично про хід Конґресу в статті нема ні слова, хоча ціла стаття заплянована своїм змістом для цього Конґресу. Автор почав з третього сторіччя до Христа різними анекдотами про вчених і філософів (Архимед, Ґалілей, Діоґен), які фактично не мають відношення до Конґресу НТШ аж ніяк, а з Конґресу вийняв лише питання ухвалених резолюцій. Цій справі він присвятив усього 47 рядків. Про ці резолюції він між іншим написав таке:

„... Пригадувати українцям і чужинцям про Валуєва та його царських і совєтських послідовників у такій формі, щоб не виглядало це на повчання у читальні Просвіти, а також і стилем науки.. Проєкт прочитаної довжелезної резолюції не знайшов захоплення у слухачів, а кілька критичних голосів, і не тому, що вони не погоджувались з політичним вступом резолюцій, який пригадував „АБВ" з історії України, а тому, що ті опоненти не могли зрозуміти, чому резолюції наукового з'їзду мають бути цілою популярною брошурою, в якій неграмотним землякам і чужинцям викладається, як то москалі переслідували український нарід і нищили його культуру з висновком „тримаймося, не даймося". Для кого ж призначені такі резолюції?"... „Тому добре сталося, що один приявний... професор, який приєднався до критичних голосів, погодився скоротити і передаґувати ту резолюцію..."

В цій цитаті є перемішаний фактичний хід справи на Конґресі з поетичною фантазією. Тим то треба спростувати ті твердження на самім початку: 1) Автор поминає факт, що резолюція була представлена Конґресові Резолюційною Комісією, яка працювала в часі самого Конґресу і виробила проєкт резолюцій (не одної резолюції). Голова тієї Комісії ствердив, що в ході Конґресу з членів Комісії могли працювати нараз лише три члени, а двох були зайняті тоді в своїх Секціях. Членами Комісії було трьох професорів американських університетів і один Українського Вільного Університету. Комісія сама ствердила, що проєкт потребує ще вигладження (не „передаґування") і це зробить з уповноваження Конґресу ця Резолюційна Комісія на своїм повнім засіданні. 2) Ці критичні завваги до резолюції з внеском викинути всі перші розділи резолюцій, а обмежитись до одної короткої, як подає автор згаданої статті, виловив лише один присутній (не професор чи то американських університетів чи українських). Ніхто його внесення не підтримав. 3) В дискусії над проєктом резолюцій було не „кілька" „критичних голосів", а лише були взагалі три дискутанти. З них один професор мав побажання лише щодо окремої резолюції для чисто внутрішнього вжитку в рамах НТШ, а саме щодо скликання скорої сесії Головної Ради. До загальних резолюцій він не мав застережень ніяких. Третій дискутант, професор, мав лише побажання щодо термінології, вживаної в резолюціях. Він не п і д т р и м а в внесення одного опонента, згаданого в статті ред. Кедрина, який уважав цілість резолюцій непридатними для Наукового Конґресу, а тільки для політичного тіла, як УНРада. Щодо змісту про обставини, в яких творилося НТШ і в яких воно працювало в обличчі переслідувань української культури взагалі, а науки зокрема, то ці справи відомі для всіх шкільних підручників, говорив цей опонент. 4) Після тих трьох голосів була прийнята резолюційна пропозиція Комісії одноголосно, тобто, що ні один член Конґресу не голосував проти. (Гості не мали права голосувати).

Маючи на увазі цей фактичний хід справи резолюцій, ред. Кедрин знецінює науковців, які брали участь у Конґресі активно своїми доповідями (таких учасників Конґресу було 94). Бо як коли ред. Кедрин ставляє таку оцінку прийнятого одноголосно, отже професорами університетів, пропонованого тексту резолюцій, то виходить, що вони не вміли діяти по-науковому і гірше розуміють завдання наукового Конґресу ніж він. Конґрес ухвалив цей текст резолюцій, а тільки при тому прийняв пропозицію Комісії про вигладження тексту, при чому доповнено Комісію ще одним професором, а вона має виконати своє завдання якнайскоріше.

Це відважне твердження для читачів, які не читали тексту прийнятих резолюцій, що вони „тоном і стилем" є для читальні Просвіти, а не стилем і тоном науки. Він для прикладу мав навести хоча б один уступ цих резолюцій і ствердити, що цей стиль і тон — це річ негідна науки. Він підтримує думку, що „політичні

(Закінчення на стор. 7-ій)

В. Л-ць

РЕЛІҐІЙНІ ПОЧУВАННЯ МОЛОДІ В СССР

Хоч як завзято Москва нахваляється, що в СССР вже давно встановлене й справно функціонує „атеїстичне суспільство" чи „атеїстичні гурти освіченої молоді" і ці творива навіть часом називається „світовим історичним осягом", а все таки час від часу большевики мусять признатися, що „в нашій країні існують ще скупчення віруючих". На підставі наших студій і вгляду в ту справу, важно ствердити, що якраз серед інтеліґентної молоді більше віруючих, як серед старшого покоління, яке під натиском режиму та під загрозою (втрата праці, мешкання і ін.) боїться релігійних практик. Молоді люди натомість вважають, що єдина релігія може зробити життя змістовним і відповісти на питання „для чого існує людина". Також моральні вартості входять в рахубу, а їх охороняє, на думку молодих, тільки релігія. Для них це свого роду „духова ідеологія", що роз'яснює їм сенс земного життя і відношення між життям і смертю. Для прикладу наведемо цитату з листа молодої середньошкільниці, надрукованого в „Комсомольській Правді" з 13-го листопада 1973 р., в якому вона, займаючи становище до долі одного скривдженого молодого чоловіка, пише:

„В цьому році я закінчила десятилітку. Я віруюча. Ні, не баптистка, не можу назвати себе і великою прихильницею Православної Церкви. Просто я вірю в Бога і у якусь вищу силу, що сильніша і мудріша від мене. Не подумайте, що я залишена судьбою, що в мене душевне розстроєння. Я пересічна людина і нічим особливим не відрізняюся від своїх подруг. Ходжу до церкви... хрещуся перед іспитами... ношу хрестик на грудях... і прямо відчуваю потребу у вірі. Кожна людина застановляється над питанням, для чого вона живе? Говорять — для щастя людей. Але ж люди, яким ти бажаєш щастя, за кількадцять чи кілька десятків років відійдуть в незнаний світ. І для чого тоді було старатися? Але коли людина знає, що добро, яке людина робить, ніколи не вмирає, що немає межі, за якою гасне життя твоє і твоїх рідних, тоді чуєш в собі бажання жити і любити. Це внутрішнє відчуття і є, по моєму, віра".

З цієї цитати виходить, — їх можна б навести багато більше, — що большевицька система і т. зв. „атеїстичні академії" не зуміли викликати чи защепити, навіть в середньошкільників, „гуманістичного патосу в атеїстичному вихованні". Молодь не тільки вірить в Бога, але, помимо заборони, відвідує Богослужби і слухає постійно релігійні радіопередачі „Голосу Америки", БіБіСі, Ватиканського Радіо й інших. Ношення, наприклад, хрестиків большевицькі пропаґандисти називають „модою", але вони сильно цю „моду" поборюють.

І хоч як бажає Москва зупинити зацікавлення молоді релігійними справами, надсилаючи з „центру" нові вказівки і нових „вчителів атеїзму", на підставі таки їхніх звідомлень треба робити висновок, що не під силу їм знищити релігію і віру в серцях мільйонів.

А що з атеїстами? Треба, правда, признати, що й такі існують в СССР, а особливо їх багато, коли натискає партія чи дирекції Університетів. Однак, вони байдужіють до питань атеїзму, як минається тиск. На таблицях середніх і вищих шкіл постійно висить оголошення менш - більш такого змісту: „Працюють гурти молодих атеїстів — записатись можна в гурткових, або секретарів комсомолу". Висліди майже ніякі. Навпаки, як подають статистики в Полтавській, Харківській, Львівській й інших областях України, понад 65 відс. людности христять своїх дітей в церквах.

АВПН НА З'ЇЗДІ КОНСЕРВАТИСТІВ У БОСТОНІ

(1)

Від 30-го червня до 5-го липня 1973 р. американські консерватисти - антикомуністи з'їхалися до Бостону (стейт Массачусетс), щоб відзначити 197-ліття незалежности ЗСА і одинадцятиліття цього з'їзду, який відбувається кожного року під гаслом: „Бог, Родина і Батьківщина".

В цьогорічному з'їзді брали участь понад сто консервативних організацій, які влаштували в готелі Статлер-Гілтон виставку своєї літератури й інших експонатів. Минулого року на з'їзді було понад 5.000 зареєстрованих учасників, а цього року їх було вже багато більше і репрезентували вони 47 стейтів ЗСА.

Консервативний рух в Америці швидко поширюється й набирає політичної сили. Досить пригадати, що в 1968 році, за Воллеса, кандидата на президента від консерватистів, голосувало понад 10 мільйонів виборців.

Організаторами з'їзду в Бостоні були Лоренс Е. Бонкер, як голова і п-і Анна Маккіні, секретар. Полковник Бонкер, бостонський адвокат, був довголітнім помічником генерала Даґлеса МекАртура і є президентом фундації ім. МекАртура. Пані Анна Маккіні є дружиною відомого лікаря в Бостоні, матір'ю 9-х дітей, визначна релігійна та суспільно-громадська діячка в Америці.

Організація Американці за Визволення Поневолених Націй (АВПН), членом якої є Спілка Визволення України і в 1973 році, як і в двох попередніх, була запрошена взяти участь у згаданому З'їзді. Представником від СВУ й АВПН була д-р Валентина Калинник, президент Екзекутиви АВПН і мґр Раїса Станкевич, секретарка Екзекутиви АВПН і репрезентантка білорусів. Про подробиці цієї участи пишемо вкінці статті.

В суботу, 30-го червня відкрито з'їзд. З браку місця згадуємо тут лише кілька промовців, які у своїх виступах наголошували актуальні питання в житті ЗСА. Пані Мел Ф. Геґлер з Тексасу говорила про те, як треба стримати шкідливі й небажані книжки від їх апробації або вживання в школах ЗСА.

Д-р Ґрінвіл Кнайт, відомий лектор і автор багатьох творів з медицини, поінформував слухачів про небезпеку хемікалій у щоденному житті людини. Бувший лідер Ради для контролі підривної діяльности в ЗСА сказав, що відділ внутрішньої безпеки уряду ЗСА, а зокрема відділ екзекутиви, має багато небажаних для безпеки ЗСА службовців. Він розповів, як політика вможливлює великому числові службовців - кар'єристів, що готові зруйнувати країну, залишатися на високо-вразливих для ворога позиціях й розпоряджатися найважливішими для безпеки країни інформаціями.

Джон Д. Матоніс з Вашинґтону, адвокат, лектор і письменник, був доповідачем панелю про можливості адвокатів-патріотів в американських судах. Він сказав, що адвокати-патріоти повинні створити по всій країні мережу об'єднань для випадків, які вимагають їхньої репрезентації. Він заявив, що сьогодні в судах нема наглядачів, а ... [sic]

Він заявив, що сьовішими для безпеки країни тів ніхто в судах не репрезентує, в той час, як колективісти, комуністи, порноґрафісти, злочинці, збоченці, наркомани й ледарі мають своїх адвокатів, які виграють їхні судові справи. Для цієї цілі Матоніс з іншими адвокатами вже створив комітет „Американські горожани за свободу і справедливість". Крім цього, дискутовано такі питання, як молитва та читання Біблії в школах, свобода релігії, порнографія, сексуальне виховання в школі, де нівелюють ролю родини й глузують з неї; харчування й медицина в житті людини тощо.

Д-р Джон Ґреді, голова національного комітету „Американці за права на життя" сказав, що законодавство про аборти є народовбивством американського народу й продовженням розкладу американської моралі й родини. Його книжка на цю тему є найбільш читаною в ЗСА, під сучасну пору. Джон Ґреді є посадником Белле Ґлейд на Флориді. Він є також головою Флоридського законодавчого і дослідницького комітету та президентом спілки американських лікарів і хірургів у стейті Флорида.

Едвард Роув з Буена Парк у Каліфорнії, президент організації „Християнська Свобода" й автор книжки про „Застосування Християнства", доводив перевагу вільного, приватного підприємства.

Рон Райт, диктор радіопересилань у Каліфорнії, твердив, що Об'єднані Нації хочуть перетворити американських дітей на горожан світу, які присягатимуть світовій державі, а не батькам, не Батьківщині й Богові. Цього, сказав він, буде досягнено при допомозі комп'ютерів, а точніше — людьми, які керують програмою контролювання світом.

Він звернув увагу на факт, що хоч спроба давання наркотиків нашим найменшим горожанам, віком нижче п'яти років не вдалася, однак наркотики для модифікації поведінки дітей шкільного віку й тепер застосовують на зразок совєтських експериментів, але не в такій ще мірі, як цього хочуть „світові пляновики", які прямують до тотальної контролі всього людського життя. Доповідач звернув увагу на таке явище, коли ЮНЕСКО (Організація Об'єднаних Націй для справ культури) підказує американському урядові різні форми експериментування в справах освіти й виховання. На закінчення Райт сказав:

„Ми не хочемо ані соціялізму, ані комунізму, ані Об'єднаних Націй, ані Об'єднаних Соціялістичних Стейтів Америки, але помалу ми вже ковтаємо підсолоджені шматочки цих принад. Та нова ера наближається... Бог ще на троні, і правда запанує.

Д-р Волтер Фрімонт, декан педагогічної школи в Боб Джонс університеті, виступив з доповіддю „Родина, що будує міцну Америку". Преса Бостону присвятила багато уваги Лестору Маддоксу, бувшому губернаторові, а з 1970 року помічникові губернатора. Він був одним з важливих промовців.

В пресі підкреслено, що Маддокс критикує президента ЗСА, закидаючи, що Ніксона переслідує ціль: зробитися лідером світу. Він зрадив і забув Америку.

Маддокс сказав, що недавня розмова на вершинах між президентом Ніксоном і Брежнєвим є „невідповідною і неправильною". В Білому Домі роблять угоди з нашими ворогами. Уряд ЗСА, сказав Маддокс, контролює освіту, комерційні підприємства, індустрію, перетворюючи все це у власність уряду. Це вже не вільна приватна власність: „... це комунізм". Він нарікав, що Найвищий Суд ЗСА дбає про ледарів.

„Рішення, — сказав Маддокс — які впливають на людей цієї країни, роблять не обрані виборцями керівники, а ті, що їх обрані призначають. Ми вибрали Ніксона на президента, а він передав владу й урядування своїм виконавцям".

(Закінчення буде)

ВІСТІ З ТОРОНТА

Свято Державности і Соборности. Як щороку, старанням управи відділу КУК в Торонті, Свято Державности і Соборности відбудеться 20 січня 1974 р. (неділя) о год. 3.30 по полудні у великій Міській залі Массей Гол. У програмі святкувань виступи представників міського, провінційного і федерального урядів, та мистецька частина з участю молодіжних ансамблів. На передодні святкувань буде проголошений Український День та вивішення українського національного прапора на Міській Ратуші.

Молодіжна Секція СУЖК. У п'ятницю, 16 листопада ц. р. о год. 8 вечора відбулася у приміщеннях гостинниці „Дач Сістерс" зустріч членів молодіжної секції із редакторами і гостями, з приводу появи першого збірника праць Молодіжної Секції Спілки Українських Журналістів Канади. Зустрічю, яка пройшла у приємній і дружній атмосфері із живим обміном думок, проводила голова Секції п-а Ірина Макарик. З дискусії присутні довідалися про головні бажання, пляни, та перешкоди. Позитивним і відрадним явищем є постійне зростання кількости членів секції, що дає запоруку журналістичного приросту і нових сил, та дальшого існування наших часописів. Члени секції і присутні журналісти і гості, щиро вітали між собою молодого поета, письменника і журналіста з Буенос-Айрес, Аргентина, — п. Миколу Шафовала, який ще від часу Другого СКВУ „полюбивши" Торонто, старанно і пильно під кожним оглядом його вивчає, та цікавиться його всебічним і многогранним життям. Спілка Українських Журналістів Канади, може дійсно гордитися надійним надбанням.

Перша „Жива Газета". Старанням відділу Ліги Визволення України в Торонті заплановано цілий цикл імпрез, які відбуватимуться під назвою „Жива Газета". Перший такий вечір відбувся у вівторок, 4 грудня ц. р. доповідачем якого був Іван Коляска, який говорив на тему „Найновіші події в Україні". Доповідач проаналізував упадок Шелеста і покаянну заяву І. Дзюби. Після доповіді відбулася дуже жива і цікава дискусія. Іван Коляска — це дійсний знавець подій в Україні, який сам на власному досвіді їх мав змогу вивчити і пізнати. Друга „Жива Газета" була заплянована на 18 грудня ц. р. і третя на 15 січня 1974 р. „Живі Газети" відбуваються в Українському Домі при вул. Христі у залі „Сокола". Численна і активна участь у першому вечорі доказує, що добрі доповідачі і цікаві теми завжди притягають учасників.

Цікава доповідь. Об'єднання українських письменників „Слово" влаштувало, у п'ятницю 30 листопада ц. р. у рамцях своїх п'ятницевих вечорів, в залі Інституту св. Володимира цікаву доповідь письменниці і малярки Ліди Палій. Темою доповіді були враження з подорожі по країнах Близького Сходу: Туреччині, Ливані, Ізраїлі та Єгипті. Доповідь цікаво виголошена, ілюстрована прозірками, на яких можна було бачити пам'ятники старовинної культури згаданих країн. Письменниця і малярка Л. Палій відома із своєї недавно виданої збірки репортажів „Мандрівка в часі і просторі".

Зустріч і прощання. Централя та відділ ОЖ ЛВУ влаштували, 6 листопада ц. р. зараз по відбутому 2-му СКВУ, товариську зустріч із багатьма делеґатами різних країн, які прибули до Торонта. Зустріч відбулася у великій бенкетовій залі Українського Дому при вул. Христі. Програмою вечора керувала голова Централі ОЖ ЛВУ п-і Марія Солонинка. Представники поодиноких країн інформували про життя в країнах їхнього поселення. Під час зустрічі відбувся показ ношi, якою проводила пані Стефанія Луцик з виступами дітей Рідної Школи, членів СУМ та ОЖ ЛВУ. Присутнім на вечері-зустрічі був дос. Я. Стецько. З промовами виступали: мґр Слава Стецько, Василь Косюк з Арґентини, мґр О. Коваль — голова Централі СУМ — Бельгія, д-р О. Кушпета—Голляндія, ред. І. Дмитрів — Велика Британія, проф. Василенко — СУБ Велика Британія, а ред. Л. Вігошинська — прочитала недрукований твір, та молодий студент, поет-письменник М. Шафовал — Арґентина говорив від молоді. Зустріч закінчено словами голови СУВФ — д-ра Р. Малащука. У товариській формі, представники нашого зорганізованого життя у різних країнах світу, мали змогу обмінятись думками, спостереженнями та взаємною інформацією. Така зустріч, получена із прощанням, бо ж багато делеґатів вже другого дня залишали Торонто, була під кожним оглядом вдалою.

Українське Торонто. З нагоди 2-го СКВУ, управа відділу КУК в Торонті видала дуже гарний і добре зредагований довідник про Українське Торонто. Завданням довідника було дати змогу всім прибулим на Конґрес делеґатам познайомитися з українським суспільно-громадським життям, його установами, церквами, організаціями, школами, підприємствами, видавництвами, народними домами, книгарнями, мистецькими ґрупами, кредитівками, бібліотеками, радіопрограмами, та організаційним завершенням спільного життя — КУК-ом. До довідника додана карта Торонта, яка була дуже допоміжною у мандрівці по ньому, зокрема тим які приїхали до нього вперше. Редактором довідника був — Андрій Григорович.

Передріздвяний базар. Добровільний Комітет Пань при Пансіоні ім. Івана Франка в Торонті влаштував розпочинаючи від 9 грудня ц. р. т. зв. Передріздвяну Виставку -Базар, ручних робіт мешканців Пансіону і добровільного Комітету Пань. Виставка буде у приміщеннях Пансіону при вул. Роял Иорк. Зацікавлені зможуть не тільки оглянути, але і закупити на різдвяні подарунки: вишивки, тканини, килимчики, мозаїку, шалі, кошики, квіти, кераміку і багато інших виробів старших віком жителів Пансіону. Безперечно, що чисельні відвідини, оглядини і закуп, дасть велику моральну піддержку нашим старшим.

„Ідеї і Люди" Філія УНО і братні Організації Торонто-місто і Торонто - захід, влаштували у неділю, 25 листопада ц. р. о год. 6-ій веч, в авдиторії УНО при вул. Коледж, Ювілейну Зустріч для відзначення 40-річчя „Українського Слова" в Парижі з доповіддю його довголітнього редактора Олега Штуля-Ждановича. У програмі вечора виступали мистецькі ансамблі тріо МУНО „Калина", Бандуристи ансамблю ім. Хоткевича ОДУМ - Торонто, та сольоспів у супроводі бандури Люби Бурої учениці Рідної Школи Філії УНО. Доповідь „Ідеї і люди" ред. Штуля - Ждановича зробила велике і позитивне враження. Ювілейна Зустріч пройшла під кожним оглядом знаменито.

В. Дідюк.

Організації СФУЖО на терені Ню Йорку відбули зустріч

Ню Йорк. (Мир. Ласовська). — В неділю, 16 грудня ц. р. в пополудневих годинах тут в домівці Союзу Українок Америки, при 2-ій евеню відбулася зустріч представниць складових Організацій СФУЖО в ЗСА, а саме: Союзу Українок Америки, Об'єднання Українських Православних Сестрицтв, Золотий Хрест, Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України і представниці Жіночої Секції при Хліборобсько - Освітньому Союзі в Курітібі — Бразилія. Це перша така зустріч на терені Ню Йорку. З нагоди 25-ліття СФУЖО відбулися святкування й імпрези в містах декількох країн. Ню Йорк до сьогодні не відмітив ювілейної дати СФУЖО. Крім представниць Організацій, на зустріч прийшли заслужені, довголітні працівники громадських організацій і гості.

Зустріч відкрила перша містоголова СФУЖО п. Ліда Бурачинська і коротко подала схему праці Федерації, згадала про перший конгрес в 1948 р., в якому Федерація була заснована. Першою головою була Олена Кисілевська, жінка надзвичайних громадських і національних прикмет. Від 1956 р. СФУЖО очолила Олена Залізняк, жінка теж великого формату. Сьогодні головою є п. Стефанія Савчук в Торонті, Канада. До ведення програми Зустрічі, п. Л. Бурачинська попросила голову Комісії Культури п. Мирославу Ласовську.

Пані Ольга Горачук, заступниця голови СФУЖО на Південну Америку, доповідала про працю Жіночих Організацій в Бразилії і Арґентині. Доповідь п. О. Горачук викликала зацікавлення і широку дискусію. Українці в Бразилії потребують матеріяльної допомоги. Заробіток робітника в Бразилії, в порівнянні із заробітками в ЗСА, дуже низький. Жіночі Організації провадять харитативну роботу, культурно - виховну, опікуються хворими. Бразилія це країна, яка не сприяє національним меншинам. До 12-го року життя діти не можуть вчитися по школах своєї матірньої мови. Пані О. Горачук працює в Жіночій Секції при Хліборобсько-Освітньому Союзі в Курітібі, провадить радіопрограму для українців в португальській мові, вчить у школі українознавства, є членом Ради Суспільної Служби при СКВУ. Окрему увагу присвятила прелеґентка жіночим організаціям в Арґентині їхнім успіхам і труднощам в праці. Робляться старання, щоб нав'язати співпрацю з жінками в Параґваї.

Пані Еля Процюк, голова Комісії для Між народних Зв'язків, говорила про ролю Міжнародної Жіночої Ради, та про зв'язки СФУЖО з ними. На останньому Конґресі Міжнародного Жіночого Союзу в Ню Делі, Індія, СФУЖО репрезентувала делеґатка з Австралії п. Зірка Яськевич.

Пані Раїса Куделя, голова Комісії Фінансів СФУЖО, говорила про нові пачини СФУЖО, а саме: видання творів Лесі Українки, про нові форми комунікації між членством, про гуртування професіоналісток і про ювілейну кампанію. В році, в якому СФУЖО відзначає 25-ліття широкозакроєної, дуже тяжкої, відповідальної праці, слід піддержати її морально і матеріяльно. Морально, допомагаючи їй у праці, заохочуючи громадянство ставати членами-прихильниками, спомагаючими і добродіями. В ювілейному році випущено п'ятидоларову цеголку, щоб кожний, хто доцінює працю СФУЖО, міг її купити. Матеріяльна допомога уможливить здійснення запланованої роботи.

В дискусії над доповідями винесено і прохання до Управи СФУЖО частіше влаштовувати міжорганізаційні зустрічі на терені Ню Йорку.

Після формального закінчення Зустрічі, вже за чаєм і солодким, далі обмінювались присутні порадами і культурними новинками. Звернено увагу, що пенсіонери, які не користають з Велфер, повинні старатися про підвишку соціяльного забезпечення. За новим законом вони можуть дістати біля 200.00 дол. місячно. Знову ж діти тих батьків, які заробляють менше як 10.000 дол. річно, а кінчають середню освіту і йдуть до коледжів, мають право на стипендію. З культурних новинок: поява високовартісної книжки Людмили Коваленко, „Тиха Вода", виданої Об'єднанням Українських Православних Сестрицтв.

Конґрес розпочав Різдвяну відпустку не схваливши енерґетичного законопроєкту

Вашинґтон. — У суботу, 22-го грудня, Конґрес розпочав свою Різдвяну відпустку, не схваливши законопроєкту, який надавав би президентові Ніксонові надзвичайні повновласті у зв'язку з енерґетичною кризою. Конґрес знову засідатиме аж 21-го січня 1974 року. Хоч Сенат в п'ятницю, 21-го грудня, схвалив компромісовий проєкт, виготовлений спільною комісією обох Палат Конґресу, то Палата Репрезентантів наступного дня відкинула його 219-ма голосами проти 34-ох. Причина цього неґативного голосу Палати полягала в тому, що Сенат відкинув пропонований додаток, який накладав би високі податки на продуцентів нафтових продуктів. Ці податки, які зростали б пропорційно до зросту заробітків, мали б на меті не допустити до надмірних прибутків, які продуценти могли б одержувати з огляду на брак нафти. Сенат погодився не включати цього додатку до законопроєкту, а Палата настоювала на тім, щоб цей податок таки був включений. Таким чином, Конґрес не схвалив енерґетичного законопроєкту й не передав його президентові Ніксонові для підпису. Президент натомість заявив, що розуміє, що обом Палатам було тяжко в останню хвилину дійти до порозуміння, але надіється, що зможе провадити свою роботу щодо ощаджування пального й без цього закону. Він думає, що після відновлення сесії Конґресу, тобто після 21-го січня 1974-го року, Конґрес таки схвалить енерґетичний законопроєкт.

Згідно з законопроєктом, який минулої суботи був відкинений Палатою, президент Ніксон мав би необмежене право встановляти раціонування бензини й не потребував би на це згоди Конґресу. Крім того, до 30-го червня 1974-го року Президент мав би право встановляти й інші заходи для ощаджування пального, але Конґрес міг би вжити „вето" проти цих заходів. Після 30-го червня, кожний новий плян, чи проєкт щодо ощаджування пального, крім раціонування бензини, мав би бути схвалений Конґресом, тобто перейти цілу процедуру, яку проходить кожний звичайний законопроєкт.

Вісті Українського Історичного Товариства

Наші втрати.

11-го жовтня 1973 р. в місті Стактоні, Каліф. помер проф. Юліян Каменецький, член УІТ, заслужений український педагог і суспільний діяч. Родині Покійного складаємо наше найглибше співчуття.

Нові члени.

На списку члени і члени-прихильники УІТ. Проф. д-р Юрій Луцький (Канада), проф. д-р Всеволод Ісаїв (Канада), проф. д-р Василь Стецюк (ЗСА). Марія Савчак (ЗСА), Т. Таборовський (Канада), Євгенія Обротзе Канада), М. Морозович (ЗСА), інж. Михайло Селешко (Канада), П. Остапчук, (ЗСА), М. Миськів (ЗСА), мґр Е. Мастикаш (Канада), д-р М. Тимків (ЗСА), інж. Василь Вацик (Канада), Іван Іскало (ЗСА), д-р Евген Стецьків (ЗСА), д-р Роман Лисяк (ЗСА).

Відзначення 10-ліття „Українського Історика"

10-го листопада в Ню Йорку відбулася зустріч українських істориків з громадянством з нагоди 10-ліття „Українського Історика". Вечір відкрив д-р Олександер Домбровський, голова нюйоркської клітини УІТ, а доповіді виголосили проф. Любомир Винар н.т. „Сучасні завдання українських істориків" і проф Тарас Гунчак н. т. „Україніка в британських архівах". У зв'язку з цією імпрезою створився окремий Громадський комітет для розбудови видавничого фонду УІ в склад якого входять 12 українських організацій з Ню Йорку.

18-го листопада в Торонті відбулася чергова зустріч з українським громадянством. Вечір відкрив мґр Василь Верига, голова торонтської клітини УІТ, а основну доповідь виголосив проф. Любомир Винар н.т. „Сучасний стан української історичної науки і завдання українських істориків". У Торонті під час зустрічі створився спеціяльний Комітет для розбудови Видавничого Фонду УІ, в склад якого входять п-і Ліда Домазар, інж. М. Селешко і інж. В. Вацик. У зв'язку з десятиліттям „Українського Історика" плянуються окремі зустрічі з українським громадянством в Клівленді, Монтреалі і Вінніпеґу.

Видавничий Фонд „Українського Історика"

У зв'язку з плянами дальшої розбудови „Українського Історика" і реалізацією окремих публікацій УІС започатковано акцію створення 50 тисячного Видавничого Фонду. Також плянується у біжучому і наступному році приднати 1000 нових членів-прихильників УІТ або передплатників журналу, членська вкладка виносить 15 дол. і включає журнал, передплата 12 дол. Через повільний наплив пожертв вирішено продовжувати збірку на Видавничий Фонд до липня 1974 року.

Видання УІТ

Швидко появиться новий випуск „Українського Історика" присвячений десятиліттю журналу. Крім того заплановано видання цілого ряду необхідних публікацій, які вже підкготовлено до друку або є в процесі підготови і обговорення. Їхня реалізація буде безпосередньо залежати від розбудови Видавничого Фонду. Тут в першу чергу треба згадати працю проф. Я. Пастернака про різних слов'ян і етногенезу українського народу, широку бібліографію історії України, англомовний переклад з коментарями Щоденника Еріха Лясоти з 1954 р., двотомник нової академічної історії України. Крім того у зв'язку з Міжнародним Конґресом Істориків виготовляється збірник присвячений питанням історичних схем і термінології Східньої Европи, а закрема України. Є це необхідне видання, якщо до уваги взяти постійні перекручення періодизації і термінології історії України. Всі ці проєкти можна буде зреалізувати, якщо одержиться повну матеріяльну піддержку від українського громадянства.

Подарунок мистців

Шістнадцять українських мистців подарували свої вартісні картини на розбудову Видавничого Фонду „Українського Історика". У зв'язку з цим зорганізовано і проголошено відповідну нагороду на здобуття цих образів УІТ. Окремі книжечки розіслано передплатникам журналу, численим українським громадянам і установам. Успіх даної акції причиниться безпосередньо до розбудови „Українського Історика". Віримо, що українське громадянство раз на десять років зможе пожертвувати на видавничий фонд журналу. Цією дорогою звертаємося до установ і громадянства закуповувати нагоди (ціна поодинокого блььчка — $2.00, Книжечки $10.). Окремі установи можуть взяти до розпродажу певну кількість книжочок. Гідним прикладом до наслідування служить Українська Учительська Громада і Українська Студентська Громада в Клівленді, які перебрали на себе розповсюдження книжочок. В цих справах просимо писати на адресу:

„The Ukrainian Historian" P. O. Box 312, Kent, Ohio. 44240.

Членська вкладка і передплата „Українського Історика

У зв'язку з підвишкою друку і коштів пересилки „Українського Історика" та іншими видатками, починаючи від 1973 р. підвищено членську вкладку УІТ на 15 дол. (членська вкладка включає передплату УІ), і передплату журналу на 12 дол. Ті члени, які прислали лише 12 дол. повинні ще надіслати додатково три дол. Просимо членів і передплатників вирівняти свої залеглости і тим самим причинитися до розгорнення діяльности УІТ. Членом УІТ можуть стати історики, дослідники суспільних і інших наук і любителі української історії.

Участь УІТ в Другому Світовому Конґресі Українців.

УІТ взяло офіційну участь в СКВУ в Торонті. Офіційним делеґатом від УІТ був проф. Любомир Винар, який виголосив на семінарі „Українська наука у вільному світі" та інформаційну доповідь н.т. „Сучасний стан української історичної науки". Цю доповідь виголошено на прохання проф. Василя Омельченка керівника семінара. Проф. В. Янів через опізнення не міг прочитати своєї доповіді лиш поділився з присутніми проєктом своїх резолюцій. Після дискусії обрано окрему Резолюційну комісію, яка мала зустрінутися і остаточно оформити проєкт резолюцій ректора В. Янева. На жаль вибрана Комісія не мала змоги зустрінутися і узгіднити текст даної резолюції.

Зустріч членів УІТ.

У зв'язку з Конґресом відбулася зустріч членів УІТ, щоб обговорити розбудову „Українського Історика" і інших ділянок праці Товариства. В цій товариській зустрічі взяли участь д-р Марко Антонович, д-р Богдан Боцюрків, д-р Богдан і Любомир Винарі, д-р А. Жуковський і інші члени. Крім того відбуто окрему нараду з проф. Юрієм Луцьким відносно запланованих англомовних видань. Заплановано в короткому часі зреалізувати декілька фундаментальних українських публікацій.

Звернення до українського громадянства і установ.

Беручи до уваги заплановану розбудову „Українського Історика" і цілої низки необхідних видань з історії України, Управа УІТ ще раз звертається до українського громадянства і установ спонтанно включитися в розбудову незалежної української історичної науки. Кожний свідомий громадянин і організація може стати будівничим нашої історичної науки, яка має величезне значення для української національної справи. Фундаторами „Українського Історика" і доживотними членами УІТ стають жертводавці, які складуть даток в сумі від 500 дол. вгору. Меценати - жертводавці, які складуть пожертву від 300 дол до 500; добродіями — установи і люди, які складуть даток в сумі від 100 дол. до 300 дол. Прихильниками УІ стають жертводавці, які складуть пожертву нижче сто долярів. Усі пожертви є поміщені в українській пресі. Листування в справі Ведавничого Фонду і пожертви просить ся надсилати на адресу: „The Historian", P. O. Box 312, Kent, Ohio, 44240.

Будівничі української історичної науки

З нагоди десятиліття „Українського Історика" — єдиного українського історичного журналу поза Україною, українське громадянство продовжує жертвувати на Видавничий фонд. Тут в першу чергу розходиться про розбудову української незалежної історичної науки, про правдиве насвітлення історії українського народу, про поборювання тенденційних інтерпретацій совєтських і західніх істориків про Україну і її минуле.

Вже певних десять років українські вчені, без жадних винагород, самовіддано працюють для ширення історичної правди про Україну. Крім розбудови „Українського Історика" вже підготовлено до друку фундаментальну працю проф. Ярослава Пастернака про ранніх слов'ян і етногезу українського народу. Ця праця дуже на часі і необхідна, якщо взяти до уваги постійні тенденційні насвітлення цього питання в працях совєтських, американських і взагалі західніх істориків. Крім того заплановано видання англомовного збірника присвяченого питанням періодизації і термінології історії Східньої Европи і України. У 1975 р. відбудеться міжнародній історичний конґрес у Сан Франсіско, в якому українські історики візьмуть активну участь і рівночасно зможуть своїм колеґам спрезентувати дане видання. Історики об'єднані в Українському Історичному Товаристві прийняли за вихідну точку в своїх дослідженнях історичну схему Михайла Грушевського і далі її поглиблюють і продовжують. З інших публікацій готовлених до друку треба згадати першу фундаментальну бібліографію історії України, нову академічну історію України і цілу низку монографічних досліджень з різних періодів нашої історії.

Щоб ці всі пляни зреалізувати, в 1973 році проголошено сворення 50 тисячного Видавничого Фонду, а також кампанію за приєднанням 1000 нових членів-прихильників або предплатників „Українського Історика" (Товариство об'єднує дослідників і любителів історії, а членська вкладка разом з передплатою виносить усього 15 дол.) Раз на десять років історики звертаються до української громади і віримо, що українська громада повністю розуміє вагу незалежної української історичної науки і праці істориків, які не идуть на жадні компроміси з тими, які фальшують українську історію. Наукова історична правда це найкраща наша зброя у поборюванні фальсифікації нашої історії. Тому не зволікаймо з цією допомогою, щоб не було запізно. Даймо швидко і відповідально. Станьмо правдивими будівничими української історичної науки!

Ювілейний Видавничий Фонд, — листа ч. 6

Наступні громадяни склали або задеклярували пожертви на Видавничий фонд „Українського Історика".

Меценати УІ і доживотні члени Товариства: д-р Роман Лисяк (Стоні Пойнт) $300

Добродії „Українського Історика":

д-р Константин Кебало (Ню Йорк) - 100 дол., інж. М. Мельничук (Торонто) 100 дол., п-і Ірина Дувало (Торонто) 100 дол.

Прихильники УІ: п. А. Бабиляк 50 дол., д-р Марко Антонович (Монтреаль)- 30 дол. (замість квітів на могилу бл. п. інж. Василя Захаркевича в Монтреалю), проф. д-р Ігор Каменецький (Монт Плезант) 25 дол. (замість квітів на могилу бл.п. Юліяна Каменецького), Василь Топольницький - 25 дол., Тиміш Таборовський (Вінніпеґ) 34 дол., Микола Бєжик (Клівленд) 20 дол., С. Стасій (Ванкувер) - 15 дол.

По 10 дол. склали:

В. Буряник (Вінніпеґ, раніше склав 10 дол.,разом 20), З. Антоняк (Філядельфія), д-р. А. Турчин (Блюміґтон), М. Боровський (Вінніпеґ), інж. Стефан Масюк (Філядельфія), о. Теофіль Гурко (Радвей). По 5 дол.: С. Сімінік (Ню Йорк), С. Мартюк (Філядельфія), Петро Остапчук (БоФало) : Михайло Яблінчук (Ворен) - 4 дол., інж. Микола Еарицький - 3 дол. С. М. Тимяк (Піттсбурґ) 2 д. Замість квітів на могилу бл.п проф. Юліяна Каменецького на Видавничий фонд „Українського Історика" склали 115 дол. наступні особи : Р. Волчук, Л. і Р. Гавриляки,Р. Герасимович, Б. і В. Гнатківські, М. і Юрій Гончаренки, І. та Ю. Купчинські, Т. Купчинська, Я. і Я. Рублі, В. і З. Салевичі, Х. і Ю. Ференцевичі, Роман Ференцевич, І. та З. Шепаровичі.

Усім жертводавцям і заразом будівничим української історичної науки складаємо щиру подяку. Заразом пригадуємо, що пожертви можна надсилати окремими ратами.

Добровільні датки проситься надсилати на адресу:

„The Ukrainian Historian" P. O. Box 312, Kent, Ohlo 44240.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН ПІДПИСАВ ЗАКОН, ПРО ОБМЕЖЕНЕ САМОУРЯДУВАННЯ ДЛЯ ВАШИНҐТОНУ

Вашинґтон. — У понеділок, 24-го грудня, президент Ніксон підписав закон, який надає обмежене самоурядування для столиці ЗСА. Згідно зі законом, мешканці Вашинґтону, ДК,тепер матимуть право обирати посадника та міську раду, але міський бюджет надалі залишиться в руках Конґресу. Мешканці Вашинґтону 7-го травня голосуватимуть, чи хочуть це самоурядування, яке їм надає підписання Президентом закон.

Досягнення Осередку Української Культури у Вінніпезі упродовж 1973 р.

Праця влітку. На протязі зимових та весняних місяців робітників Осередку оплачували федеральний та провінційний уряд. В кінці травня дотації були вичерпані. Частина робітників, справді залежних від щоденної заробітної плати, змушені були шукати інших робіт. Однак частина робітників залишилися працювати на літні місяці без винагороди, зокрема інж. О. Ґудзяк регулярно працював упродовж усього літа та Віра Гриценко, яка хоч і не працювала в Осередку зимою, більшу частину своїх літніх вакацій присвятила музеєві Осередку. Всім добровільним працівникам Дирекція сердечно дякує.

Дотації від Національного Музею Канади.

На початку вересня в Осередку знову розпочалася інтенсивна праця в рамках трохи відмінної програми. Після довгих старань, Національний музей Канади, детально простудіювавши наш музей та пророблену за останніх два роки працю, призначив $16,000 на оплачення трьох каталогерів для каталогування музейних експонатів. Закінчивши курс професійного каталогування, каталогери працюють за зразком міського музею „Людина й природа".

З уваги на те, що Український Військово-Історичний музей переходить до Осередку й там теж упродовж цього року каталогуються експонати. Національний музей виділив $8,000 на оплачення координатора, який доглядає каталогування в обох музеях, щоб закінчені каталоги можна було без труднощів інтеґрувати в один каталог.

Узглядинвши корисну працю Осередку для широкого суспільства, заплянованy в формі мандрівних виставок, Національний музей виділив для цієї цілі і $20,000 на оплачення двох робітників та необхідних видатків, пов'язаних з мандрівними виставками; вишкіл для обох робітників, транспортація експонатів, подорожування тощо

Таким чином Осередок має забезпечених шість робітників до вересня 1974 р.

Спадщина для Осередку Української Культури

Колись до нашого музею зайшла жінка, яка в книзі відвідувачів записалася „Мері Кітінґ". Потім у розмові вона сказала, що вона українка, але завжди була далека від українців. Осередок зробив на неї велике враження. Кілька років після її візити ми одержали повідомлення від адвоката, що Мері Кітінґ померла й 50 відсотків свого маєтку записала на Осередок. Вся спадщина становила суму $20,000.

Недавно адвокат з Торонта повідомив нас, що в Торонті помер наш член Микола Гусичак і в завіщенні записав на Осередок $13,000. Згідно з повідомленням — це ввесь маєток покійного Миколи Гусичака.

Це глибоко зворушливі факти. Люди відійшли назавжди, але залишився по них тривкий слід, який викарбований буде на таблицях меценатів української культури.

Виставки в картинній ґалерії Осередку

Від 9 до 23 вересня відбувалася виставка фотографій видатного фотографа-мистця Михайла Семаки з Торонто. Відкриваючи виставку, Ернест Маєр (з Вінніпезької картинної ґалерії) високо оцінив праці М. Семаки. Він зокрема підкреслив „його близькість до людини, його сильні, точні, а заодно й прості зображення".

Від 24 вересня до 5 жов перший раз була виставлена приватна колекція Осередку, що за останній час дуже збагатилася картинам таких мистців, як О. Архипенко, Я. Гніздовський, В. Касіян, О. Булавицький, П. Куць, С. Черницький, Шонк-Русич.

Виставка Василя Пури, молодого українського мистця, викладача художнього факультету при Манітобському університеті, відбувалася від 7 жовтня до 2 листопада. В експозиції була гравюра, літографії, рисунки та олійні картини. Цю виставку відвідало дуже багато студентської молоді.

Виставка Івана Краснопюри почалася 4 й тривала до 30 листопада. Праці Краснопюри вирізняються своїм щирим натуралізмом, прецизністю та різнобарвністю.

Від 2 до 28 грудня в експозиції будуть картини Вейда Джонса, директора ґалерії Танет Іан Камерон, та викладача малювання й рисування.

Б. Ахтемійчук, який досі керував картинною ґалерією, одержавши стипендії від фундації ім. Т. Шевченка та інших українських організацій, виїхав до Мехіко продовжувати студії мистецтва. Картинною ґалерією тепер керує Ірина Кузів, яка недавно закінчила мистецький факультет з золотою медалею.

Черговий дарунок філії УНО Ст. Боніфас

На засіданні Дирекції ОУКО 9 листопада Управа філії УНО Ст. Боніфас передала на культурні цілі нашої інституції чек на $2,000. Ці гроші були зужиті на закуплення багажного авта для потреб Осередку, зокрема для мандрівних виставок та транспортування експонатів і інших матеріялів, якими ілюструються лекції про українську культуру по державних школах у Вінніпезі.

Філія УНО Ст. Боніфас уже не раз давала докази того, що їй дорога справа збереження і розвитку української культури.

Ця Філія завжди давала й дає велику моральну й матеріяльну допомогу нашій інституції. Завдяки цьому ми підходимо до наших завдань з більшою відвагою, бо знаємо, що у важкій хвилині ця Філія прийде нам з допомогою. Ця певність дозволила нам зробити багато ризикованих кроків, які увінчалися успіхом.

Кампанія за новими членами

У кінці вересня Осередок відновив кампанію за приєднання нових членів. Тільки за жовтень кампанія принесла 104 нових членів. Тепер Осередок нараховує близько 800 членів.

Звертаємося до всіх українців, кому дорога справа української культури вписуватися в члени Осередку Української Культури й Освіти. Наша ціль — приєднати 3,000 членів. Річна вкладка всього $5,00. Ставши членом Осередку, ви візьмете на себе частку конкретної роботи: ви не тільки допоможете зберігати українську культуру, а й зробите свій вклад у популяризацую її серед наших співгромадян не-українців. Як зразок гідний до наслідування в цьому випадку хочемо навести родину Мазуренків. Відгукуючись на наш заклик, який ми розіслали всім нашим членам з проханням приєднати принаймні двох нових членів, Василь Мазуренко з Торонта записав у члени й заплатив вкладки три роки наперед для пані Анелі, Петрусі, Галі, Христі, Олі і Тараса Мазуренка у Ґрімсбі. Хіба ж не оригінальний дарунок?.

Музейні експозиції

З метою показати відвідувачам якнайбільше музейних експонатів, що зберігаються у фондах Осередку експозиція в різних секціях музею часто міняється. Останнім часом на виставці були матеріяли до дипломатичної історії України. Тепер експонуються особисті речі та манускрипти Олександра Кошиця, фотографії й зразки винаходів Романа Ґонцета та зразки підрізникових взорів 17-19 ст. з колекції Лідії Ненадкевич.

Музейною працею керує Софія Качор, яка працює в Осередку впродовж останніх двох років.

Мандрівна виставка

Від 3 жовтня до 14 листопада в Осередку відбувався курс вишивання. Лекції відбувалися раз у тиждень по дві години. На курсі навчалися переважно не-українки. Пані І. Заяць була інструктором курсу, який вона викладала англійською мовою. Курс був успішний і вже є досить зголошень на черговий курс вишивання.

Мандрівна виставка.

З добрим успіхом пройшла виставка в Торонто на II СКВУ (1-4 листопада), в Содбури (7-9 листопада), Тандер Бей (13-15 листопада). У Торонті виставка відбувалася в тому ж приміщенні що й Конґрес і її мали можливість оглянути сотні людей з усіх кінців світу. Зокрема великий успіх мала виставка в Тандер Бей, де завдяки таким діловим людям, як О. Петришин та іншим членам філії УНО, пророблено добру підготовчу роботу. Тандербейська газета широко реклямувала виставку, ілюструючи її фотографіями експонатів.

У Детройті відзначено 40-ліття паризького „Українського Слова"

Заходами Окружної Управи ОДВУ, УЗХ і Акад. Т-ва „Зарево", в суботу 24 листопада 1973 р. увечорі в залі Української Православної Катедри св. Покрови відбулася зустріч з головою ПУН, ред. Олегом Штулем-Ждановичем для відзначення 40-ліття паризького націоналістичного тижневика „Українське Слово". В програмі були три доповіді і гостинне прийняття.

Зустріч відкрив голова Окружної Управи ОДВУ, інж. Ярослав Варивода і віддав голос д-рові Д. Квітковському, який у своїй доповіді п.з. „Світла і тіні 2-го СКВУ" переповів перебіг нарад і праці СКВУ і підкреслив турботу учасників за дальше існування СКВУ і конструктивну в ньому ролю подавляючої більшости делеґатів, зокрема представників молоді і всіх наших церков. Він також відповідав на ставлені йому питання.

Доповідь про „Українське Слово" виголосив ред. Михайло Бажанський. На канві подій перед і після Другої Світової Війни накреслив він історію „УС" в Парижі. Початок існування цього почитного тижневика датується з днем 1-го травня 1933 р., а його першим головним редактором став Олекса Бойків, якого на цей відповідальний пост виделеґувала з Праги Організація Українських Націоналістів — ОУН. Щоб мати базу для існування „УС", Бойків зорганізував забезпеченеве Т-во — Український Народний Союз, яке стало спонзором і власником „Українського Слова". Олекса Бойків редаґував його понад 1 рік і закінчив його випуском 61-го числа. Навесні 1934 р. Бойків стягнув з Праги талановитого і працьовитого інж. Володимира Мартинця, який продовжував редаґування „УС" до 1940 р. і закінчив його виданням 361-го числа. В тому ж році гітлерівці, зайнявши Париж, закрили видавництво „УС", деяких його співробітників заслали в концентраційний табір, а ті, яким пощастило уникнути арешту, почали діяти на інших теренах праці. Після різних воєнних перепетій, в Парижі у 1946 р. з'являється Олег Штуль-Жданович, який при допомозі інших приводить здемольовану паризькою вулицею домівку редакції „УС" до сякого-такого порядку, відновлює його видавництво і є його головним редактором по сьогодні.

Доповідач на підставі джерел, передав ідейний зміст „УС", його великий вплив на читацьку публіку (його читали також есери, есдеки, гетманці і уенрівці), змалював постать голови проводу Українських Націоналістів — ПУН, Олега Штуля-Ждановича і слушно підкреслив, що ми повинні бути йому вдячні за його працю на відповідальному становищі „УС", яке вийшло вже 1668-им числом.

В перерві, під час якої пані зі Золотого Хреста подавали каву, перекуску і солодке, учасники(ці) складали пожертви на ювілейно-пресовий фонд „Українського Слова", а редактор Штуль-Жданович вручав кожному(ій) з них грамоту зі своїм підписом. Разом на згаданий фонд зібрано понад 1,500 дол., що є доказом прив'язання і пошани до свого ідеологічного пресового органу.

Ред. Штуль-Жданович, якого, як і раніше ред. Бажанського, представив Остап Квітковський, подавши сильветку його життьового шляху, на початку своєї доповіді подякував ред. Бажанському за об'єктивне насвітлення історії „Українського Слова", й змалював хід українського націоналістичного руху, головно під час Другої Світової Війни, коли в жахливій гітлерівській дійсності всяку працю треба було вести законспіровано і наражуватися на переслідування, тортури, животіння в концентраційному таборі, а часто на втрату життя.

Плян заснування „УС" висунено в обставинах економічної кризи у Франції, коли наші еміґранти переживали злидні і виконання цього пляну здавалося майже неможливим. Але знайшлися одиниці, які з ентузіязмом взялися до праці, нав'язали зв'язок з нашими робітниками і за їхньою моральною підтримкою почали виходити перші числа „УС". Переборовши роки матеріяльних труднощів, „Українське Слово", завдяки появі в ньому правдивих і спертих на джерелах інформацій з важливих ділянок нашого життя, приєднувало чимраз ширший круг предплатників і розвинулося в поважний часопис, який розсилається в різні кутки вільного світу, де тільки живуть українці. Доповідач з вдячністю висказувався про українців в Америці і Канаді, які своїми пожертвами піддержували досі видавництво „УС" і просив про дальшу матеріяльну підтримку. Прелеґент поширював свою доповідь відповідями на ставлені питання деяких учасників. Зустріч тривала кілька годин в культурній атмосфері.

Ред. Штуль-Жданович здобув публістично-журналістичне знання у Варшавському університеті, в якому поглиблював також студії літературознавства. Після зайняття німцями українських земель, він разом з Олегом Ольжичем і Оленою Теліґою продістається до Києва, де разом з іншими однодумцями, які прибули туди різними шляхами, кидається у вир політичної і культурної праці. Там відновлюють вони появу „Українського Слова" і засновують літературно-науковий журнал „Літаври", який редаґувала колеґія, зложена з членів Спілки Письменників, а очолювала її Олена Теліґа. Та недовго тривала ця праця. На донос большевицьких провокаторів, ґестапівці вдерлися в домівку Спілки Письменників, арештували Олену Теліґу і її чоловіка і слід по них загинув.

По цьому розгромі в Києві, Штуль-Жданович на доручення Проводу Українських Націоналістів працює на Волині в складі штабу УПА під проводом отамана Тараса Бульби-Боровця, де тратить життя його єдиний брат Василь. Не уникає він арешту і попадає в концентраційний табір Сахсенгавзен біля Берліну, де, між іншим, у страшних муках гине його відданий друг Олег Ольжич. Треба було мати залізні нерви, щоб ті страхіття пережити, але вироком долі Штуль-Жданович залишився живим і далі з посвятою віддає своє знання і енерґію українській визвольній справі.

Франц Ліпецький

Святкування в українській православній митрополичій катедрі св. Володимира у Філядельфії

У жовтні цього року сповнилось 30 років священичого служіння о. протопресвітера Степана Біляка — настоятеля катедри св. Володимира у Філядельфії.

З цієї нагоди, Церковний комітет катедри під головуванням брата Йосипа Підгурського, зі своєї ініціятиви й за участю сіх прицерковних організацій катедри— 2-ох сестрицтв, катедрального хору, 2-ох відділів Української Православної Ліґи Молоді, недільної школи й Школи Українознавства — вирішили вшанувати ювілей свого настоятеля. Ювілейне відзначення призначено на неділю 25 листопада ц. р.

Ювілейне свято розпочалось Богослуженням в катедрі — Божественна св. Літургія й молебнем за здоров'я Ювілята.

Біля престолу стали о. протопресвітер Артемій Селепина — голова Консисторії УПЦ в ЗСА, ювілят о. протопресвітер Степ. Біляк і о. протоієрей Стахій Шадинський. Пізніше приєднався до них о. протоієрей о. Михайло Борисенко — настоятель сусідньої парафії св. Покрови. Богослуження звеличав своїм співом катедральний хор під дириґентурою Петра Куриленко.

Катедра була переповнена молящимися - вірними катедральної парафії та гостями, зокрема з сусідніх парафій.

Повчаючу проповідь, на євангельську тему, виголосив о. протопресвітер Артем Селепина.

Перед початком молебня, коротко промовив о. прот. С. Шадинський.

Після Богослужень ювілят о. Степан давав цілувати хрест вірним й в цей же час кожен мав можливість коротко привітати Ювілята.

Після Богослужень духовенство, гості й парафіяни перейшли до парафіяльної залі, яка має за столами понад 400 місць. Всі місця були зайняті.

Почався бенкет в честь ювілята. Тостмайстром був Йосип Підгурський, молитву провів о. А. Селепина.

Парафіяльні сестриці приготовили обід. Після спожиття земних дарів розпочалась мистецька програма. Катедральний хор відспівав 2 пісні — релігійну і світську. Далі виступала група українських танцюристів з парафіяльних і інших молодечих організацій під керівництвом Зої Граур-Корсун. Діти танцювали „Веснянку".

Ювілята привітали діти з українознавчої катедральної школи. Наспіли привітання Ювілятові від Владики Митрополита Мстислава, від Владики-Архиєпископа Марка і Владики-Єпископа Константина. — присутні священики з Філядельфійського деканату вітали Ювілята, а далі наспіли привітання, головно телеграми від священиків інших місцевостей Америки. — Особисто вітала ювілята голова об'єднання сестрицтв УПЦ в ЗСА паніматка О. Селепина. З привітами виступили частина чільних членів парафії, а також отримано привітання від Українського Народного Союзу. — Ювілят отримав багато різних подарунків, але найціннішим був подарунок від катедральної парафії — кольоровий телевізор.

Головну промову на бенкеті виголосив о. протопресвітер Артемій Селепина. Він зупинився на світському і священичому житті ювілята о. Степана й його дружини пані-матки Олени. —

Ювілят походить із-Закарпаття, був сином вельми побожних батьків, які вже відійшли у вічність. По-за загальним навчанням він закінчив теологічні студії і 3-го жовтня 1943 р. був рукоположений в катедрі св. Марії Магдалини у Варшаві —Митрополитом Православної Церкви в Польщі — до речі — він був великим прихильником Української Православної Церкви — в сан священика. В той же день, тому що це була неділя по чесному хресті, о. Степан виголосив свою першу проповідь на тему „Візьму хрест мій й понесу його через все своє життя". — Отець Степан мріяв послужити Богові, Його Українській Православній Церкві на рідних землях. Але насувалась зі сходу чорна хмара і о. Степан зі своєю дружиною й маленькою дочкою на руках, опинився в напівзруйнованому Берліні й там почав своє служіння Богові. Пізніше він душпастирську працю в таборах в англійській зоні Німеччини, одночасно за дорученням Владики Митрополита Полікарпа викладав різні дисципліни української спільноті. У 1948/49 рр. прибув ди ЗСА і тут його призначено настоятелем в Оклагому, потім до парафії св. Михаїла в Мінеаполісі, а там до Вунсакету потім до Пассейку, включаючи працю в парафіях. У 1963 р. на прохання катедральної парафії у Філядельфії, консисторія і покійний Владика-Митрополит Іоан його призначили настоятелем цієї катедри. Десять років праці в цій парафії Ювілят разом з парафіяльним комітетом й добрими вірними виконали величезну працю і через 3 роки побудовано нову катедру і через 6 років сплачено велику позику УНСоюзові. Поруч з цим закуплено парафією будинок, придбано площу для паркування авт, гарні лавки до церкви й столи й стільці до залі, поставили прекрасний мозаїчний запрестольний образ, а вже в цьому році поставили охолодження в церкві й огородили церковну площу і т. д. Все це спільна праця настоятеля і церковного комітету й наслідки любови до своєї Церкви парафіян. Основне, що характеризує парафію — це масова участь вірних в церковних Богослуженнях, а це тому, що ювілят о. Степан завжди притримується лише однієї парафії — Церковної парафії.

Дружина Ювілята паніматка Олена завжди допомагала своєму мужові в його праці: вона є постійною співачкою катедрального хору, членом молодшого сестрицтва і завжди там працює.

На закінчення бенкету промовляв Ювілят, який подякував за щирі молитви в церкві й за радісний настрій на бенкеті. Заповів й надалі щиро працювати для добра катедральної парафії й як декан Філядельфійського Деканату, як духовний провідник Централь Сестрицтв і УПЛіґи і і як заступник голови консисторії.

Молитвою, яку провів заступник о. декан, о. протопресвітер Омелян Мицик, закінчено ці врочисті святкування.

О. прот. Стахій Шадинський

З життя СУМА в Міннеаполісі

2-го грудня ц. р. в залі Українсько-Американського дому в Міннеаполісі відбувся концерт влаштований силами місцевого Осередку Ю-СУМА ім. гетьмана Івана Мазепи. Концерт приготовили: інж. Є. Карпяк — музичну частину,а А. Кушнір — танцювальну. Програмою керувала І. Михайльонка. Адміністрація цілої імпрези належала до п. Мандибури. Багата та різноманітна програма концерту звабила численну публіку. В концерті взяли участь 50 осіб із рядів нашої молоді СУМА. Місцевий СУМА розвиває живу діяльність. Знаний з виступів по інших містах, а навіть на нашій Союзівці. Довгі літа музичним керівником хору Ю-СУМА є інж. Євген Карпяк. Це любитель української пісні, приятель молоді, і щоб з нею працювати він завжди знаходить час і нагоду. Учитель танків А. Кушнір працює з танцювальним гуртком „Черемошем" вже понад два роки. Давніше інструктором цього гуртка був П. Королевич.

Під проводом цих двох осіб та при тісній співпраці Управи Ю-СУМА, концерт був старанно приготований і пройшов з добрим успіхом. Приємно було побачити на сцені побіч уже вусатих студентів університету й наших найменших, які беруть участь в танцювальних точках і добре вив'язуються. Бо наша молодь — це запорука нашої будуччини. І тим організаціям, не дивлячись на різниці їхніх ідеологічних напрямків, які гуртують і виховують молодь, належиться щира подяка і признання.

У першій частині концерту були танцювальні точки, як: „Верховина", „Чумак", „Гуцулка", „Аркан". Їх виконували групи хлопців і дівчат, відразу здобуваючи признання авдиторії. В цій частині видатною точкою був танцювальний дует А. Татарина та Л. Смулки.

Мандолінова оркестра Ю-СУМА відіграла пісню „Подай рученьку", слова і муз. Весоловського та того ж композитора „Як знайдеш".

Хор і мандолінова оркестра виконали: „Ясени" слова і муз. Кривецького, „Чого утікати", з платівки барітона М. Мінського та „Понад Прутом моя Коломия", муз. Циганкова.

Пісні та музичні точки черґувалися з танцювальними. Авдиторія сприймала їх щирими оплесками. Біля мене сидів о. Андрій Кість, який колись, як учитель в Карпатській Україні українськими танцями та виступами допомагав у відродженні національного освідомлення народу, я побачив на його обличчі щире зворушення і він сказав до мене „Мені здається, що я наче б на нашім Закарпатті з моїми незабутніми танцюристами!" А потім, на перерві о. Андрій знову заговорив до мене: „Усе те добре, але воно не триває. До того ще потрібно праці батьків, треба взяти українську книжку до рук, бо без неї, то вся праця піде на марно"...

Відтак молодь виконувала цілий ряд різних танків, а опісля знову пісні: „Тихо над річкою", народна пісня, „Гетьте думи", до слів Л. Українки, гармонізація Зої Маркович, „Червона рута", муз. Вербовки і „Червоні маки" слова і муз. Романа Савицького.

Концерт закінчився бравурними танцювальними точками. До пісень і танків фортепіяновий супровід вели інж. Є. Карпяк та панна Михайльонка.

Василь Пакуляк
прес. реф. УККА в Міннеаполісі, Мінн.

Відкриття світлиці на Оселі СУМА в Елленвіллі

Серед Кетскильських гір при дорозі ч. 209, недалеко від містечка Елленвіллу, розміщується Оселя СУМА. Про ріст цієї оселі та про її розбудову останніми роками не раз писалось на сторінках української преси. Згадувалося також про те, що від 1971 р. розпочато будову великого будинку, з великою концертовою залею, новою кухнею і їдальнею, — загально названого — Новою Світлицею.

13 і 14-го жовтня ми були свідками врочистого посвячення і відкриття цієї будови, яка є черговим здобутком і прикрасою сумівської Оселі. Вона є також здобутком і гордістю цілої української громади, бо постала завдяки пожертвам і праці широкого членства СУМА й українського громадянства.

Відкриття Нової Світлиці відбулося в суботу 13-го жовтня ц.р., яке започатковано молебнями в каплицях обох віровизнань о 5-ій год. по полудні. При несподівано численній участі членства СУМА і представників організованого українського громадянства та після молебнів, що їх відслужили о. д-р В. Гавліч, парох церкви св. Юра в Ню Йорку і о. І. Ткачук, духовний опікун православної молоді на цій же Оселі, всі на чолі з пан-отцями, членами Головної Управи СУМА та Будівельного комітету зібралися біля входових дверей нового будинку. Тут відбулося офіційне відкриття, яке, на прохання В. Костика, голови Будівельного Комітету, довершив найстарший із присутніх і довголітній адміністратор цієї Оселі — сотник Юрій Кононів із Нюарку. У слові він згадав про початки Оселі, відтак її ступневу розбудову, кінчаючи висловами признання і захоплення цією новою будівлею. Коли перетяли синьо-жовту стрічку, що перегороджувала вхід до будинку, присутні увійшли туди, де пан-отці спільно відслужили коротку відправу благословення, а відтак обійшли зі свяченою водою цілий будинок.

Після акту посвячення до присутніх, які виповнили залю по береги, виголосив слово о. д-р В. Гавліч. Він висловив радість і ґратуляції управі оселі за гарний здобуток, вказуючи на те, що ця заля завжди має бути виповнена такими імпрезами, які скріплюють релігійно-моральні й національні вартості в нашій громаді, а особливо серед нашої молоді. З коротким словом виступив також голова Головної Управи СУМА Е. Гановський, який подякував пан-отцям за довершення акту посвячення та вдячність Будівельному комітетові і жертводавцям, завдяки яким доконано великого діла. В. Костик запросив присутніх оглянути будову.

Із великим захопленням оглядали всі нову будову внутрі і ззовні, яку запроєктував і постійно наглядав над ходом робіт і дораджував молодий, але широковідомий український спільноті архітект Любомир Калинич з Нюарку. Особливо захоплювались всі справді мистецьким внутрішнім викінченням будови та поодиноких заль. Кольори стін, стелі, завіси на вікна, куртина на сцені й освітлення створюють чудову цілість, яку може створити тільки справжній мистець-естет.

Ззовні нова світлиця — це мурований двоповерховий будинок, на 100 стіп довжини, на 60 стіп ширини, збудований з жовтої і сіро-зеленої цегли у формі правильного прямокутника, з двома головними входами, великою терасою та піддашшям над обома входами і терасою. Вона творить гарну, модерного стилю архітектуру, питоменністю якої є пов'язання прямих горизонтальних і вертикальних ліній з відповідною грою барв в одну цілість. Вона також гармонійно пов'язується з окруженням-красвидом зелених гір в далині та красвидом самої оселі, її забудуваннями і пам'ятниками Героїв, які домінують над цілою оселею.

У вечірніх годинах того ж самого дня відбулася при багаточисельній участі молоді та старшого громадянства, які прибули не тільки з околиць Ню Йорку чи Філядельфії, але також з Бостону, Гартфорду, Балтимору і Вашинґтону, перша забава з танцями, до якої приграaвала сумівська оркестра „Червона Рута" під керівництвом інж. Ореста Грицика із Сиракюз. Цю розвагову імпрезу попередив виступ відомих наших артистів, а саме: Іванни Кононів і Галі Калин, гумориста Степана Маґмета і д-ра Базалі при фортепіяні. Мистецьку програму відкрив сотник Ю. Кононів, який між іншим пригадав, що цей мистецький ансамбль нераз виступав на цій Оселі ще в старому будинку, тому є дуже радий, що може виступити на цій новій сцені, на якій не погордили б виступати мистці найкращих сцен і театрів. Мелодійними дуетами наші артистки та монологами наш артист протягом півтори години розважали біля тисячі осіб, які за це нагороджували їх частими і рясними оплесками. Дехто шкодував, що програма закінчилась, але на це не було ради, бо наша молодь, яка масово прибула, нетерпеливо чекала на забаву в новій залі, на прекрасній підлозі під звуки оркестри, яку ще недавно вона чула під час здвигу на нашвидку збудованій площі перед тим будинком.

У неділю 14-го жовтня, другий день святкувань, розпочався Богослуженнями в таборових каплицях. Прекрасна осіння погода, земля встелена пожовклим листям та різні барви дерев з яких ще листя не спало, творили почуття спокою, відпруження і відпочинку. На Оселю почало в'їжджати ще більше авт, прибувало ще більше людей, а особливо представників довколишніх Осередків СУМА, Відділів ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, УПА і інших наших молодечих і громадських організацій, товариств і установ, яких запрошено до участи в прийнятті з нагоди посвячення і відкриття нової світлиці.

Точно о 12-ій год. розпочато програму відслоненням при вході до великої залі пропам'ятної таблиці із прізвищами всіх тих жертводавців, які склали на будову нової світлиці 250 і більше долярів. При відслоненні Мирослав Шміґель, перший заступник голови ГУ СУМА, вказав на жертвенність нашої громади й наших установ, які склали пожертви і тим самим дали доказ зрозуміння потребам і вимогам сучасної молоді. Після того присутні заповнили залю біля святочно прибраних столів, про що подбали наші пані, що гуртуються біля Оселі і своїм вкладом допомагають в її рості й розбудові поруч мужчин. Як і на забаві минулого вечора, так і тепер треба було докладати додаткові столи, бо не можна було помістити всіх гостей. Багато з них прибуло без попередження, що справило деякі технічні труднощі, які в скорому часі розв'язано.

Як було заплановано, о год. 1:30 розпочалося офіційне прийняття-бенкет. На залю увійшла почесна президія в складі: о. д-р В. Гавліч, о. І. Ткачук з дружиною, мґр Е. Гановський з дружиною — голова ГУ СУМА, В. Костик з дружиною — голова Будівельного комітету, Г. Цебрій з дружиною — господарський керівник ГУ СУМА, М. Фурда — фінансовий керівник ГУ СУМА і Будівельного Комітету, М. Шміґель з дружиною — заступник голови ГУ СУМА, проф. І. Вовчук — голова ГУ ООЧСУ, архітект Л. Калинич зі своєю матір'ю, проф. І. Телюк — заступник голови УНС, сотник Л. Футала — заступник голови УНП і від УККА, д-р М. Білик — заступник голови СУК „Провидіння", п. Ганчук — радний УРС, М. Ковальчин — голова Тва УПА, інж. З. Корчинський — від Крайової Пластової Старшини і інж. В. Тім. При перших столах засіли члени ГУ СУМА, члени Будівельного комітету, представники міської і повітової влади міста Елленвіллу й околиці та численні представники інших центральних і льокальних українських установ і організацій. Бенкетом проводив інж. Микола Семанишин — довголітній член ГУ СУМА, господарський керівник то голова Управи Оселі.

Фраґмент із посвячення Світлиці на Оселі СУМА в Елленвіллі

Роздача нагород жертводавцям на будову Світлиці.

Під час прийняття поодинокі представники в привітах ґратулювали СУМА з новим досягненням і від своїх організацій складали дальші щедрі пожертви на цю будову, якою всі були захоплені. Це дало також захоту й для інших гостей, які спонтанно почали підвищувати суми своїх пожертв. З рамени Головної Управи СУМА склав подяку Будівельному комітетові та жертводавцям Е. Гановський, зазначаючи, що всі старання докладатиме, щоб ця Світлиця та Оселя сповняла виховне завдання, щоб вона завжди була культурно-відпочинковим центром, щоб вона була середовищем, в якому українська молодь, а в першу чергу молодь СУМА зживалася з українськими традиціями, культурою і духовими надбаннями. В. Костик, голова Будівельного комітету, склав подяку своїм співпрацівникам з Будівельного комітету, яких окремо представлено присутнім, а далі всім контракторам за старанне виконання робіт, особливо І. Іванкову з Пассейку, який виконував мулярські роботи, М. Пенджолі, М. Тулисові, М. Бадеракові, М. Ланикові, І. Ройкові, М. Паленицькому, М. Зваричеві, інж. М. Бурчакові, Т. Опарикові, п. Венґерові, Я. Плішакові, Л. Мигалеві за виконання фахових робіт при внутрішньому викінченні будинку та цілому рядові осіб, які протягом двох років пожертвували чимало днів праці. М. Фурда дав загальні підсумки проведеної збірки, яка на той час виносила 125,000 дол., подякував місцевим збірковим комітетам, а всім тим, що пожертвували 250 і більше долярів, вручив спеціяльні грамоти меценатів та добродіїв.

Під час прийняття відбулась мистецька програма, де виступав гість з Англії, відомий співак і бандурист маестро Володимир Луців та танцювальна група Осередку СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки з Ню Йорку „Верховинці" під керівництвом О. Гензи. В. Луцеві акомпаньювала піяністка Люба Жук з Монтреалю. Це були високомистецькі виступи наших найкращих мистців і ансамблю, які значно причинились до успіху святкувань. Після кожної їхньої появи на сцені, публіка вітала їх довгими оплесками і на загальне домагання вони мусіли виступати з додатковими точками.

Черговим зворушливим моментом дводенних святкувань був акт передання ключів від цілої будови головою Будівельного комітету В. Костиком голові ГУ СУМА Е. Гановському, який передав їх Г. Цебрієві, господарському керівникові ГУ СУМА. Г. Цебрій, приймаючи ключі, заявив, що нова світлиця на Оселі СУМА в Елленвіллі, збудована цілою нашою громадою, служитиме потребам цієї громади і закликав присутніх, щоб відтепер всі наші більші імпрези, як конгреси, з'їзди, конференції, забави, весілля, прийняття, вечірки тощо влаштовувати тільки на Оселі. Вкінці висловив подяку Д. Вохові і його співпрацівникам за безкоштовне приготування обідів на прийняття, паням з Пассейку на руки п-і Петрик та паням з Ню Йорку на руки п-і М. Дзундзи і Л. Костик за приготування печива, а п-і О. Гальковичі з Джерзі Сіті і юначкам та юнакам з Йонкерсу, Нюарку і Ню Йорку за прислугу, яку вони старанно виконували протягом двох днів, а особливо під час прийняття. Всі вони працювали безплатно, бо в цей спосіб хотіли причинитися до розбудови своєї Оселі, на якій вони виросли й виховалися. Молитвою, яку провів о. І. Ткачук, закрито дводенні святкування.

М.Ф і Е.Г.

Наші мистці

Про співачку Оксану Бринь писали й наші і чужі критики, як про співачку з чудовим сопрано, деякі називали його кольоратурою, дехто меццо-сопрано, а інші драматиме сопрано. Це свідчить про те, що співачка досконало володіє голосом при природній красі його, уміє змінювати його тембр в залежности від значення слова, глибоко відчувати й передавати зміст, характер і стиль того що виконується.

Оксана Бринь не є молоденька співачка, але голос її звучить молодо, свіжо, соковито. Про те, що вона давала концерти майже по всіх великих містах українського поселення Північної Америки і Канади було в часописах, але це — сценічне життя артистки.

Що ж за лаштунками сцени робить Оксана Бринь? Її повсякденна робота проходить у Мек Фейел коледжі при Міннесотському університеті. Річно вона має пересічно до 25-ти студентів різного віку: — сеньйори з гайскулу, молодь середнього віку, студенти університету, церковні солісти, актори, учителі. З часу появи її в МекФейел, студенти інших учителів співу прагнуть дістатися до п-ні Бринь. І приходять вони з усіх кінців Міннесоти за рекомендаціями інших учителів або музикознавців.

У чому справа? — Вміння передати свої знання учням. Приділення уваги кожному особисто, за рахунок навіть свого власного часу, звідсіля й результат. На протязі 1972 - 1973 учебного року її студенти мали концерти: 5 — інформал, 16 — студентських, 3 онорс(вибрані після змагання з усієї школи), і програмовий та 9 церковних, крім того виступи в театрах і навіть на концертах учителів інших кляс. Пані Оксана ввесь час з ними, вислуховує їх, дає поради. Деякі її студенти відомі не лише в Твін-Сити, Міннесота такі наприклад, як Мері Ціммерман — вокалістка-гітаристка, знана по Америці й в Японії, Коллін Шредер — після двохрічного навчання в Оксани Бринь дістала позицію музичного керівника в її церкві, виступала кілька разів на ТВ і інших концертах на запрошення. Кілька студентів перемогли при змаганнях на стипендії, а також до Метрополітен опери. Можна подати досить великий список учнів, які досягли надзвичайних успіхів, завдяки вмілому підході п-і Оксани до студентів; дати і взяти що слід. Поза тим вона знаходить час; лише в 1973 р. взяти участь: в 4 онор (спеціяльних) концертах МекФейелс, 6-ох концертах у клясах інших учителів, як член жюрі конкурсного комітету для відмінних студентів переслуховувати їх від 1 - 6 по полудні — 6. До того вона дала 30 годин лекцій для студентів Метрополітен Калчер Арт Сентер і 30 годин лекцій для членів дитячого театру. Пані Оксана заанґажована в праці дитячого театру не лише із школою, а теж з театральною трупою. Крім того п-і Оксана має в своєму бюрі „представництво українського мистецтва" — ноти українських композиторів, різну літературу з історії України і етнографії, музики й малярства. Особливою популярністю користується книжка Івана Коляски „Навчання в Україні" і Ярослави Сурмач „Т у с я". Цікавляться історією розвитку театру в Україні, спеціяльно періодом театру Курбаса і його сучасників. В міжчасі — конвенції, — обмін досвідом вокалістів. Доктор Льорен Джонс з Мічиґенського університету зацікавився методою викладання Оксани Бринь, а особливо її голосом і настирливо повторює їй — вживати його, що п-і Оксана й робить. Наведу уривок з листа до п-і Оксани Бринь після її виступу з сидириґуванням Филиппа Брюнела (дириґента Міннесотської опери) в Герріст парку над озером Герріст. „Оксана, Ваш виступ минулої суботи 14 липня 1973 р. був чудовий. Ви виглядали, як королева, зачаровуючи слухачів красою свого голосу і своєю зовнішністю. Один із слухачів запитав мене, де він міг би придбати Ваш альбом? Я порадив звернутися до МекФейел бюра... Сердечно дякуємо за участь в концерті і можливість чути Ваш чудовий голос". (Ґвін Перун).

Пані Оксана вже має запрошення на цілий ряд концертів, які частково вже відбулися у жовтні й листопаді. В жовтні в музичнім клюбі „Тирсдей мюзікал" і на факульт. концерті з оркестрою при МекФейелс. Включившись в працю МекФейал коледжу, Оксана Бринь активно пропаґує його діяльність серед адміністрації стейтового Міннесотського університету, яка на початках не дуже приділяла уваги цьому коледжові. У своєму річному звіті (що подає кожний педагог), вона подала деякі зауваження для поліпшення роботи коледжу — кращого розвитку академічного навчання і мистецьких виступів, що виказалося у восьми програмах на ТВ, а також в концертових залях інших коледжів, міста і околиць. Збільшенням спеціяльних концертів (по змаганнях) в шкільному році, організація артистичної співпраці між різними факультетами Оксана Бринь готує кантату Генделя в супроводі флейти, віольончелі й піяно — кожний виконавець — її колеґи - вчителі тих предметів.

Як бачимо в особі п-і Бринь ми маємо представника української вокальної культури, яка свій досвід вкладає в мозаїку поширення вокального клясичного мистецтва серед американського громадянства; вона ввійшла в музичне коло стейту Міннесота, не зачинившися у власному ґетто, а винесла в світ своє уміння й українське ім'я.

Валентина Єрмоленко

У Філядельфії відзначено Дивізійний Ювілей Виставкою військових відзнак

Філядельфія, Па. (О.Л-ий) — Цьогорічний ювілей 30-річчя створення Української Дивізії відзначувало Братство кол. вояків 1-ої УД УНА у 1973 р. так з рамени крайової Управи Братства у ЗСА як і поодиноких станиць різними формами — панелями, ювілейними сторінками в українській пресі, бенкетами й забавами, ювілейними зустрічами і з'їздами. І тому Станиця Дивізійників у Філядельфії, щоб не повторяти шаблньону, відзначила цей ювілей Дивізії інакше, а саме у формі Виставки військових відзнак і відповідних доповідей, що й підкреслив голова Станиці Роман Клос, відкриваючи Виставку в суботу 1-го грудня ц. р.

Сама Виставка обіймала багатий і цінний матеріял із збірок трьох відомих колекціонерів медалистики з Чикаґо — д-ра Юрія Підлуського, д-ра Романа Смика і мґра Ореста Городиського, а саме — українські військові відзначення, відзнаки й частини військових уніформ українських армій, військові ордени і медалі чужих армій, українські гроші, відзнаки молодечих організацій Пласту і СУМА, реґіональних товариств, коверти, пресові видання тощо, а також цікаві пам'ятки фотографій і видань з поїздок по світі Їх Блаженства Патріярха Йосифа І. Під час відкриття Виставки дуже цікаві й змістовні доповіді виголосили: Іван Скіра про історію відзнаки Української Дивізії-золотого левика на синьому тлі, яку носили вояки Дивізії на своїй військовій уніформі, та мґр Орест Городиський з Чикаґо, який привіз експонати цієї виставки зі собою, про „Ордени і медалі". Виставку, що була відкрита в залі УСО „Тризуб" через два дні, суботу й неділю, 1 і 2-го грудня ц. р., відвідало понад чотириста осіб громадянства, комбатантів і молоді, яка ставила цікаві запити відносно експонатів та історичних пам'яток українського війська. „Наша Українська Школа" при Осередку СУМА ім. Т. Чупринки у Філядельфії відкрила Виставку організовано і в цілості від найменшого до найстаршого учня під проводом учителів і директора школи д-ра Олександра Лужницького о. Шкода, що й інші школи і молодечі організації, яким усім Управа Станиці вислала була окремі запрошення відвідати виставку організовано в часі, коли гість з Чикаґо давав окремі вичерпні пояснення для молоді, не скористали з цього, бо чейже й учням інших українських шкіл та молодечих організацій було б варто побачити цікаві пам'ятки з історії українського війська чи своїх власних молодечих організацій.

Вартість і значення цієї військової Виставки, що її показав у Філядельфії мґр Орест Городиський з Чикаґо з нагоди відзначення Ювілею Української Дивізії, є в певному сенсі багато тривкіша й більша як бенкети і забави, тому то й заслуговує вона на те, щоб й інші станиці Дивізійників виставили її у своїх місцевостях.

Олександер Луцький

В СССР ПОЧАЛАСЯ ПУБЛІКАЦІЯ „ІСТОРІЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ"

Москва. — Заходами Військового видавництва Міністерства оборони СССР тут появився перший том 12-томового видання „Історії Другої світової війни 1939-1945 рр." Видання готує редакційна колеґія під проводом маршала А. А. Гречка, совєтського міністра оборони. Перший том „Зародження війни", дає совєтське насвітлення причин Другої світової війни.

Декрети про східні католицькі церкви — обнова чи омана?

На цю тему доповідав 10-го листопада 1973 р. в авдиторії школи св. Юра в Ню Йорку о. д-р Іван Гриньох. Доповідь відбулась заходами Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви. Теплими словами представив доповідача о. д-ра Івана Гриньоха д-р Роман Осінчук, підкреслюючи, що доповідач був одним з перших, який став гідно в обороні помісности нашої Церкви.

На вступі доповіді о. д-р І. Гриньох завважив, що він відчував потребу зустрінутись з мирянами на північному континенті Америки. Минає 10 років від звільнення Митрополита Києво-Галицького, Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого. Минає десять років, коли звільнений Митрополит Кир Йосиф висунув на Вселенському Соборі пропозицію, — піднести Києво-Галицьку Метрополію до рангу патріярхату. Світ почув ці слова, але перейшов над ними до денного порядку. Ми переконані і свято віримо, що мусить бути хтось, хто бачить те все і стане в нашій обороні. Від тоді по сьогодні, коли ці знаменні слова були сказані Блаженнішим нічого фактично не змінилось.

Не дивуйтесь, що назва доповіді звучить — „обнова чи омана", я це зробив з ризиком — сказав доповідач. Для мене пройдений етап був жалюгідним. Не можу забути Вселенського Конгресу богословів, професорів, науковців і теологів в 1966 р., який був так покерований, що на ньому довелось почути все інше тільки не те, що сподівався. Наради конгресу не проходили у дусі Ватиканського Собору. При кермі його були ті, що закривали те вікно у ватиканській будівлі, яке папа Іван XXIII відкрив, щоби впустити трохи свіжого повітря, влити свіжої крови. Організатори обмежували тих у виступах, що вже дихали тим „свіжим повітрям". Після цього відбулась збірна авдієнція у папи Павла VI, під час якої він перестерігав учасників перед єресю? Для кожного хто очікував, щоби нарешті покінчити зі схемами, конструкціями, уніформізмом, слова папи прикро вражали. Це було причиною, що мене спонукало дати ось цей додаток „обнова чи омана".

Може моя аналіза буде надто песимістична, хоч я не належу до песимістів. Свого часу великий Митрополит Андрей сказав — в нашій вірі повинно бути одне, — пізнати нашу дійсність. Християнство наше воскресіння. Гріб, могила характеризують західній світ і вони того не відчувають.

В половині 1959 р. папа Іван XXIII звернувся із закликом, щоби давали свої пропозиції до плянованого Вселенського Собору. Була утворена орієнтальна комісія яку очолив Амлєко Чіконіяні, а її секретарем був о. д-р Атаназій Великий. Ця комісія була випрацювала понад сотню параграфів, з яких при кінці осталось всього 30. Первісна назва декретів цієї комісії була: „Декрети про орієнтальні церкви", але було поправлено на католицькі церкви. Цей декрет не був призначений для православних церков, але обмежений тільки до католицьких церков, що є в сполуці з Апостольською Столицею. Тут була слабість декретів. Мимо цього в інших параграфах і артикулах говорилось про цілий християнський схід. В них не однократно підкреслювалось про великі заслуги у вселенській церкві. Це прекрасний гимн для православного світу, що не був і не є з'єднаний з Апостольською Столицею, але це тільки гимн. На жаль, є деяка слабість римської церкви з вселенкістю, якої не можна заперечити в самій інтенції.

Якщо згадати попередні Собори, навіть Фльорентійський то вони не видавали окремих декретів для православного Сходу чи римокатолицького Заходу. Були представники східних церков, як мелхіти, які підкреслювали потребу окремих декретів про східні церкви, бо латиняни не допустять, щоби ці проблеми були влучені до загальних декретів. Деякі питання могли були увійти. Незалежно від різних перепон в загальних декретах Собору були ствердження про східні церкви, говорилось про красу літургії, обряду і що римська церква цінить їх вклад у розвиток християнства, до речі було первісно в декретах написано, що римська церква завжди цінила і цінить досягнення східніх церков, але опісля опущено „завжди", бо історичні факти говорять про щось іншого. Але всі ці похвали і признання мають декляративне значення. Від тоді по сьогодні нічого не змінилось.

Сьогодні є ставка на „Третій Рим". Об'єднання з ним є ілюзорне, а проводиться „діялог" з мотивів туземних, — політичних. Колись була концепція, щоби через уніятські церкви православні навернулись до римської церкви, сьогодні ці церкви стоять на перешкоді у цій новій візії договорення. Тому слова римської церкви, щоби східні церкви процвітали, є отією оманою. Сучасні ватиканські екуменісти хочуть, щоби ці східні церкви зникли, отже, процвітати не можуть.

У свій час нам не вірили латиняни, що наші сьвячення важні. Тому наші владики перекладали римські молитви і відмовляли одні й другі. Так латинізували і втискались в нашу літургію і обряд. Літургія для нас це наше вірую. Коли хтось міняє нашу літургію то він руйнує природу нашої церкви.

Постійне підкреслювання в декретах про ролю синодів і їх юрисдикцію та поруч того відкликання на Апостольську Столицю дає привід до різних інтерпретацій. Може бути тільки одна правильна інтерпретація, а це є ця яку ми найбільше відчуваємо і за якою ми поставимо наше тверде „я". Чи можна ставити під знак запиту — чи наші владики мають владу святити кандидатів на священиків, чи наші владики згідно з нашою традицією мають право номінувати, вибирати і рукопокладати, тоді коли, це право застережене за галицьким митрополитом.

Ми зайшли в тяжку ситуацію, але не повинні попадати в зневіру. В обставинах, коли з того декрету про східні церкви майже нічого не осталось, а стає причиною до всяких непорозумінь, він залишивсь тільки цінним документом. Понад усе є ще Боже провидіння. Де двох або трьох збереться в моє ім'я . . . Нам треба зібратись не у двох і не втрьох, але з владиками, обраними священиками, богословами, монашими чинами і представниками мирян на соборі Помісної УКЦеркви. Прошу наших владик, щоби вони тут, де ми живемо і вільному світі взяли справу помісности нашої Церкви в свої руки і дали нове життя нашій Церкві.

Доповідач свою доповідь широко ілюстрував прикладами, цитатами зі стосовних декретів і в пластичній формі складні церковні проблеми представляв просто й зрозуміло для слухачів. Доповідь, що була глибоко осмислена, дбайливо проаналізована і тривала біля півтора години присутні прослухали з непослабленою увагою, а доповідача нагородили довгими оплесками. Після доповіді присутні ставили ряд запитів, на які доповідач дав вичерпні відповіді.

Микола Галів.

Новий український переклад „Іліяди" Гомера

Київ. — Газета „Літературна Україна" з 14 грудня видрукувала інтерв'ю з Борисом Теном, відомим перекладачем твору Гомера „Одиссея". Борис Тен якраз закінчив свою чергову роботу над перекладом першого твору Гомера „Іліяди", яка тривала вісім років. В основу свого перекладу Б. Тен поклав паризьке видання епопеї за редакцією відомого знавця античности Поля Мазона, яке враховує найновіші досягнення гомерівської науки. Заки переклад буде переданий до друку, мусять бути приготовані, як заявив Б. Тен, вступна стаття, яка „ввела б читача в розуміння гомерівського епосу в цілому, коментарі до неясних місць, довідкові словники античних імен та географічних назв, художнє оформлення".

З інтерв'ю довідуємося, що у міжчасі Б. Тен понад два роки працював над зредаґуванням Верґілевої „Енеїди" в українському перекладі М. Білика. Переклад епопеї „Одиссея" появився рівно перед десяти роками.

Новий лікар-спеціяліст

Українська спільнота в Канаді, збільшилась ще одним визначним професіоналістом, очним спеціялістом-хірургом д-ром Іляріоном Мельником.

Д-р Іляріон Мельник народився 10 квітня 1942 р. у Львові, в Україні, в родині п-ва Іванни Мельник з дому Дицiв, та бл. п. дир. Івана Мельника. До Канади приїхав малим хлопцем та з батьками замешкав у Торонті, де закінчив з повним успіхом українську народну школу при УНО, та Курси Українознавства ім. Г. Сковороди. Належав до Пласту. Від 7-го року життя брав лекції гри на піяно у п-і О. Соколик. У 1960 р. закінчив музичні студії Торонтської Консерваторії і одержав звання піяніста і учителя. Середню освіту закінчив він із відзначенням у Паркдейл гайскулі, та вступив на медичні студії Торонтського університету у 1960 р. де одержав стипендії як здібний і пильний студент. По шести роках студій і році практики одержав диплом доктора медицини М Д (загальна практика). Після двох років перейшов на очну спеціяльність, яку відбуває у Ванкувері і Торонті. По чотирьох роках додаткових студій спеціялізації, одержує титул очного лікаря-хірурга. Із сімох студентів очної спеціялізації на Торонтському університеті д-р Іляріон Мельник є перший між трьома, які закінчили її дипломами. Д-р Ілярiон Мельник є членом Української Медичної Організації УЛТПА, як також Канадської і Онтарійської медичних організацій.

д-р Ілярiон Мельник

Тепер д-р Ілярiон Мельник відкрив свою власну канцелярію у Мидлянді, 85 миль від Торонта, де буде обслуговувати також шпиталі у Мидлянді і Пари Сунді. Він одружений і має троє дітей. Від наймолодших літ разом з дружиною є членами УНС у 418 Відд., довгі роки якого секретарем був його покійний батько, сл. п. Іван, а нині з успіхом веде цей Відділ його мати п-і Іванна. Д-р Ілярiон Мельник є милої і спокійної вдачі, активний громадянин. Українська громада радіє великим надбанням та напевно піддержить молодого д-ра Ілярiона Мельника у його праці.

В. Д.

Сімнадцята Мистецька Виставка Жіночої Творчости

Сімнадцята Мистецька Виставка Жіночої Творчости, влаштована культурно-освітнім референтом 64-го Відд. СУА в Ню Йорку, зокрема трудами Марії Ржепецької, відбулася в домівці СУА й протривала від 11-25 листопада ц.р.

Відкриваючи Виставку 11 листопада ц.р., голова 64-го Відділу Марія Даниш підкреслила значення таких мистецьких імпрез для мистців і для зацікавлених мистецькою творчістю осіб, бо дають їм змогу відірватися від матеріялізованого довкілля й піднятися в світ вартостей вищого порядку та пережити хвилини духового підйому. На цей занепад духових вартостей у користь матеріяльних дібр і технічних здобутків звернув увагу французький скульптор Август Роден у ессеї „Від Платона до Пікасса". Такі виставки – сказала М. Даниш — дають мистцям почуття тепла рідного довкілля, як це висловив у розмові з нею співак М. Скала-Старицький. Запитаний, що спонукало його співати на примітивній сцені одного із скитальських таборів для горстки слухачів, відповів, що концерт для земляків у скромних таборових умовах дає йому більшу духову насолоду, як концерти на світових естрадах перед добірною чужинецькою публікою.

На Виставці показано 97 картин і 4 кераміки. Це здебільша олії і акварелі, а поруч того акрилики, енкавстики, ґваші, темпера, пастеля, ритовини, дереворити й ліноріти, перо й шовкова сітка („силк скрін"). Учасниць було 33, між ними менш чи більш заавансовані учениці-початківці, малярства, мисткині з ім'ям і стажем (Г. Мазепа, Л. Морозова, О. Мошинська, К. Кричевська, З. Лісовська, й сеньйорка українського малярського жіночого світу І. Шухевич). Виставлено переважно мертву природу, квіти, краєвиди, абстракти.

Закриття, поєднане з обговоренням Виставки відбулося 25 листопада. У критичній ґутірці мистець-маляр, мистецтвознавець і педагог проф. Любомир Кузьма, стоячи здецидовано на позиціях реалізму, розглянув виставку на тлі сучасних мистецьких течій, напрямків, стилів, уподобань і технік. Він зацитував голоси кількох мистецтвознавців і критиків, що вказують на занепад мистецтва, опанованого перебільшеним модернізмом і гоном до новаторства та закликають повернутися до реалізму. Нав'язуючи до 17-ої виставки, проф. Л. Кузьма вказав на її здебільша не-професійний характер (відношення мисткинь до зматорок, як 10:24). Про те свідчить перевага картин із стандартною тематикою — квіти, пейзажі, мертва природа ,бо цього роду теми не ставлять їх авторів перед мистецько-малярськими проблемами. Зате брак людських постатей, портретів, композицій, картин з мистецькими задумами й спробами їх розв'язки. Проф. Л. Кузьма вказав на конечність систематичної мистецько-малярської підготови у всіх її стадіях, на необхідність знання підставового рисунку, перспективи, анатомії й анатомічної пропорції, кольорознавства, різних технік, ознайомлення з історією й теорією мистецтва, врешті на важливість копіювання картин кращих мистців пензля, що допомагає пізнати й опанувати техніку малювання. Крім систематичної підготови проф. Кузьма підкреслив значення самонавчання й послідовної та наполегливої праці над собою. Він дав також практичні вказівки й критерії, за якими треба селектувати й розміщувати картини, щоб відвідувачі мали прозорий їх перегляд і могли виробити собі погляд про окремих учасників виставки. На його думку ця виставка не є чимсь випадковим чи питоменним для нашого „ґетто" — навпаки вона є показником мистецьких заінтересувань і нахилів мистецько зацікавлених осіб у пересічному суспільстві. Критичних зауважень проф. Кузьми вислухали чисельні відвідувачі й учасниці виставки. Виставку відвідало 180 осіб.

З нагоди виставки видано каталог.

Марія Барагура,
Пресова реф. 64-го Від.

З діяльности ОбВУА в Чикаго

Забагато в нас ветеранських організацій — вистачила б одна або евентуально дві, за американським зразком. Колишні вояки Америки мають Американську Ліґу, членами якої можуть бути всі колишні вояки і чужинецька Військова Ліґа, яка об'єднує лише тих, що були поза океаном, що воювали або, як у нас кажуть, тих, що „нюхали" порох.

В українців такого поділу немає. Є Об'єднання б. Вояків Українців Америки, яке могло б задовольнити всіх, бо нам треба скомасування в одну спільну велику організацію, яка мала б голос і повагу серед своїх і чужих.

От, хоча б взяти поляків. Американський уряд дає їм ті самі права, що і своїм колишнім членам армії. Значиться, дає медичну опіку, доми для інвалідів, фінансову і харитативну допомогу. І ми українці боронили Европу перед большевизмом, били Гітлера, воювали по стороні альянтів в Італії і Франції. Якби в нас сила, ми могли б теж мати домагання. А так мусимо жебрати, мусимо організувати збірки для тих що в уніформі українського вояка стратили здоров'я і молодий вік. Як і щорічно Чикаґський відділ ОбВУА перевів збірку на інвалідів і немічних старих членів українських військових з'єднань. Збірка відбулася в неділю перед катедрою св. Володимира, катедрою св. Миколая, собором свв. Володимира і Ольги та перед церквою св. Йосифа. На сходах церкви св. Йосифа, стояв я з п. Кутком. Вули люди жертвенні, але були й такі що кидали до пушок ніклі. А один молодий інженер з новоприбулих, син відомого громадянина перейшов з дружиною біля мене і не кинув навіть нікля. Пані у хутрі не дала ані цента для тих, що не гроші заробляли, а здоров'я тратили. Люблю сказати правду, бо вона болить, бо ті інваліди можуть за Шевченком крикнути: „За кого ж я розпинався Христе Сину Божий!

Всеж таки збірка принесла 770 дол. з чого 550 вже вислано до Централі ОбВУА у Філядельфії. Окрему збірку докінчує ще Наталія Лозинська, членка ОбВУА, яка щороку, так би сказати, докучає людям, а головно ветеринарним лікарям, яких знає, бо її чоловік теж ветеринарний лікар.

Цього року довголітній голова Відділу мґр Орест Городиський став заступником, а я зайняв його місце. Орест Городиський, тепер колекціонер військових відзнак, медалів і орденів. На запрошення дивізійників він тут доповідав 15 жовтня і мав виставку, а потім виступав з доповідями в Торонті 1-го грудня і в Філядельфії.

Відділ взяв участь в бенкеті і поході з православної катедри до новозбудованого собору Володимира і Ольги з прапорами. Я, як предсідник Відділу репрезентував його на імпрезі. Цей похід і прощання та перенесини до нового храму нагадував запорожців що як опускали Січ - Матір — то взяли з собою „Божу Матір і більш нічого не взяли" — так писав наш славний поет Шевченко. В збірці на інвалідів допомагала молодь.

У 60-ті роковини катедри св. Миколая участь в торжестві і бенкеті в Шато-Роял візьме участь делеґат Стах Ільницький, як теж голова Відділу Степан Куропась.

Відділ ОбВУА робить старання об'єднати всі ветеранські організації без непотрібної надбудови. Секретарем Відділу є Лев Чайковський, а касиром Антін Струк. Заплановано відбути сходини уряду на хуторі Степана Куропася, а ширші сходини по Новому Році. Делеґатом на СКВУ був інж. Степан Куропась.

Степан Куропась

Чоловічий хор „Прометей" виступив в Нюарку

2-го грудня ц. р. чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії, в складі 52-ох осіб, завітав зі своїм концертом до Нюарку, де в залі американської школи зарепрезентував свій десятилітній дорібок (1963 - 1973 рр.), при співучасті Марти Кокольської-Мусійчук, диригента Михайла Длябоги і талановитої зкомпаньяторки Галі Мазурок.

Чоловічий хор „Прометей" протягом свого існування виступав на імпрезах, академіях, або уряджував свої власні концерти в Америці і Канаді. Давав він теж концерти для американських студентів у Темпел університеті, у Фешен Інституті, на світовій виставці в Ню Йорку і на фестивалі слов'янських народів в Вилксбері. На запрошення УККА, хор „Прометей" дав два концерти в Вашингтоні під час вмурування документів в п'єдесталь пам'ятника Тараса Шевченка.

Протягом десятилітнього існування чоловічого хору „Прометей" і інтенсивної праці, диригенти: Іван Задорожний, Володимир Третяк, інж. Роман Степаняк, Михайло Длябога та його члени поставили хорове мистецтво на високому рівні. Впродовж десяти років хор „Прометей" ніс чар невмирущої української хорової музики так серед своїх як і чужих і його сміло можна назвати другим амбасадором України, по хорі Кошиця.

Програма концерту складалася з 19-ти точок. Між ними були твори С. Лірина, Д. Бортнянського, А. Рудницького, Ю. Мейтуса, Д. Січинського, Б. Кудрика, Ф. Шуберта, А. Вахнянина, М. Лисенка, композиція М. Длябоги, С. Людкевича, А. Кос-Анатольського, І. Соневицького, В. Грудина і П. Углицького. Між творами цих авторів були твори і легкого жанру.

Як із шнурка перел с тяжко вибрати одну з найкращих ,так само кожна точка цієї програми була виконана по-мистецьки. Найкращим доказом цього було довге та щире апльодування, а „Прометей", як також оперова солістка Марта Кокольська-Мусійчук віддячувалися присутнім наддатками.

Під час концерту, милою несподіванкою для наших прометейців були привіти та ґратуляції від Б-ва дивізійників цієї округи, як також і від місцевого церковного хору. Два кошики живих квітів, ще більше посилили дружню атмосферу цього високомистецького вечора. Та вже, правдоподібно, найбільш чутливою хвилиною було це, коли на заклик диригента місцевого церковного хору Михайла Добоша, ціла заля встала і могутньо заспівала „Многая літа". Зі сцени члени хору „Прометей" тепло оплескували виступ публіки. Можна було завважити в очах усіх, а спеціяльно у молодих хористів, блиск задоволення і вдячности. В цю хвилину вони забули за всі труди, невигоди, додаткові проби і т. д. Вони бачили, що українське зорганізоване громадське життя містечка Нюарку розуміє їхню працю, та їхній великий вклад у хорове мистецтво нашого народу, — в цих складних та несприятливих умовинах життя.

Останньою несподіванкою для хористів було родинне, по-українському прийняття в парохіяльній залі.

„Прометей" вертався додому морально задоволений. Головне бажання всіх було проіснувати ще одно десятиріччя, стати ще кращим хором, дати ще чутливішу інтерпретацію нашої невмирущої пісні. Причиною цих позитивних міркувань і плянів на майбутнє була українська громада з Нюарку.

Присутній

Зосередження допомоги нашим поселенцям в Південній Америці

3-го грудня ц. р. відвідали ЗУАДК представниці зорганізованого українського жіноцтва, а то: заступниця голови СФУЖО на Півд. Америку Олена Горачук з Бразилії й голова Союзу Українок Америки Лідія Бурачинська. З цієї нагоди відбуто довшу конференцію між гостями, а Екзекутивою Ради Суспільної Служби СКВУ, д-ром Володимиром Галаном — головою і Іваном Поритком — секретарем.

Олена Горачук (уже друге покоління в Бразилії) прекрасною українською мовою з'ясувала потреби і організацію харитативної допомоги Південній Америці — Арґентіні, Параґваю, Венесуелі, а зокрема Бразилії, при цьому підкреслила, організаційні недомагання цієї допомоги, зокрема її роздрібнення. Перед трьома роками на вимогу Ради Суспільної Служби СКВУ намагалося зосередити всю допомогу потребуючим нашим поселенцям і створено Координаційний Осередок Суспільної Служби в Куритибі, який мав завдання розподілювати присилану допомогу та через невідповідний персональний склад цей осередок не сповнив свого завдання. До цього теж і те причинилось, що цю допомогу із ЗСА, Канади, а навіть Австралії посилано на адреси різних організацій, а то й приватних людей. Отже не все ця допомога доцільно була приділена.

З метою справедливого розподілу потребуючим, конечно всю харитативну акцію зосередити, як в країнах, що допомагають (ЗСА, Канада, Австралія), так теж в країнах, яким допомагається (Арґентина, Бразилія, Венесуеля, Параґвай і т. д.). До упорядкування розподілу допомоги у великій мірі причиниться зцентралізоване посилання допомогових посилок на адреси усталені Радою Суспільної Служби СКВУ. — За дотеперішню уділену допомогу, хоча роздрібнену наші організації, а зокрема потребуючі громадяни дуже вдячні, бо потреба допомоги у Південній Америці ще дуже велика (у самій Куритибі є 160 родин, що потребують помочі й з неї досі користали). В дальшому підкреслено велике значення стипендійної акції, що її минулого року започаткував СУА при піддержці й співпраці ЗУАДК-у.

У висліді обговорених проблем наведених Оленою Горачук заплянoвано:

— Наладнання дальшої співпраці, яку потрібно зцентралізувати, за вказівками Ради Суспільної Служби СКВУ;

— посилити допомогу студіюючій молоді, а зокрема допомогти в створенні у більших містах гуртожитків (бурс);

— подбати про відновлення Координаційного Осередку Суспільної Служби в Куритибі (Бразилія), в склад якого увійшли б усі наші громадські організації, що займаються (навіть частково) допомогою, зокрема церковні, а то тим більше, що до такої співпраці ставляться прихильно єпископи української католицької та православної церков.

(П - і)

Український змагун

Волтер Дишло, чи як його звали студенти середньої школи в Оквілі, коло Торонта, Валі, був зразковим учнем. Його академічний високий рівень дозволяв йому пишатися привілеями найкращого учня в школі, він здобував повагу серед шкільних товаришів як теж прихильність красунь поза школою. Але Валі відзначався не тільки в предметах академічного характеру. В спорті він здобував не раз першенство, особливо в бігу на 500 і 1000 метрів. І коли ми не виходили б на спортову площу після науки, то майже завжди там був Валі, який без надмірного зусилля декілька разів перебігав шкільною біжнею. Навіть непримирлива, дощова погода не була йому перешкодою. Бувало так, що Валі прибігав зі спортової площі до будинку мокрісінький, що годі було пізнати, чи це дощ його змочив, чи це він спітнів від фізичної напруги. Навіть шкільним коридором він не йшов, а біг і треба було бути звинним, щоб встигнути принаймні торкнутися його плеча.

Із зближенням 1-го листопада, майже кожного дня на біжні роїлось від змагунів, які немов спартанці заправляли себе до цього, щоб, коли прийде пора здобути першенство школи, а відтак взяти участь у змаганнях цілої Галтонської Освітньої Округи.

1-го листопада віяло північним вітром, а мряка осідала на багатозібраних, зацікавлених глядачів. Та, не дивлячись на негожу погоду, гурт зацікавлених збільшувався, бо це були вирішні змагання, які повинні б промостити дорогу не лише до участи у провінційних змаганнях, але також і до Олімпіяди.

На площі хвилювалися учасники змагань. Один-по-одному до змагунів підходили глядачі з порадами або пропозиціями своїх послуг. Валі також мав чималий гурт своїх приятелів, але хоч і слухав їх неначебто уважно, робив так, як, на його думку ,біло для нього найбільш корисно.

По обіді цілу школу звільнено від навчання, щоб дати можливість студентам бути свідками змагань, як теж, щоб привітати переможців. Цілий ряд змагань на коротку віддаль попереджували тисячометровий біг.

Наближалася друга година. Дофінального змагу на тисячу метрів закваліфіковано чотирьох змагунів — між ними був і Валі. Він нервово споглядав на годинник, який вирішив мати на руці проти волі завзятих дорадників. Коротко перед другою годиною пролунав постріл і чотири змагуни зірвались до бігу. Спочатку трималися майже разом, але вкоротці Валі зачав вибиватися наперед і систематично збільшував віддаль між собою і найближчим позаду змагуном. Вже стало наявним, що Валі легко переможе. Прихильники кожного по-різному викрикували, заохочуючи свого вибранця до кращого бігу. Найближчий співучасник був позаду на яких п'ятдесят метрів. Валі вже робив останній оббіг. Глядачі завзято оплескували, коли він пробігав останній раз.

В останнім бігу завважувалось, що Валі збільшив швидкість і часто споглядав на годинник. До фіналу залишилося не більше як двісті метрів, а Валі майже цілий час дивився на годинник. Сто п'ятдесят метрів, і Валі не відривав своїх очей від годинника. Коли вже залишилось менше як сто метрів, а найближчий учасник фіналу був сто п'ятдесят метрів позаду — глядачі радісно оплескували Валі, хоча він ще й не добіг до фіналу. Залишилось менше як сто метрів, — Валі раптово зупинився, і тяжко віддихаючи і опустивши голову, стояв непорушно. Глядачі здивовано споглядали один на одного. А навіть, як по деякім часі інші змагуни наближалися до Валі, то не минали його з радістю в шаленім бігу до фіналу, лиш один по одному зупинялися і з цікавістю запитували: „Що сталося?" А глядачі, побачивши, що змагання уневажнені, не приховуючи своєї цікавости, зі всіх кінців підбігали, де стояв Валі мовчазний і з похиленою головою. Майже всі зійшлися на біжні і кожен, втративши ввічливість, пропихався до містерійного героя. А Валі стояв нерухомо ще понад дві хвилини, не дивлячись на нерішучі запити глядачів, а потім, витерши піт з чола, наче прохаючи вибачення промовив: „Даруйте, що я не оборонив довір'я тих, які вірили в мою перемогу, але сьогодні 1-го листопада і о 2-ій год. по полудні всі українці цілого світу спільно молилися за єдність, силу і волю українського народу. Будучи частинкою великого, я не міг переступити неписаного Божого закону".

Степан Горлач

ЩЕ ПРО ПОЛІТИКУ І НАУКУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вступ" треба опустити в кожнім разі. Взагалі, як ставитись поважно до резолюцій академічної установи, яка саме відзначує унікальний ювілей сторіччя своєї діяльности, то треба було заждати до публікацій цих постанов, або взяти в канцелярії копію ухваленого проєкту і покористуватись ним у статті, наводячи цитати. Тим часом він знецінює текст, якого сам не наводить а читачі не мали нагоди з ним познайомитись. В тексті є такі розділи: І). Привіт українському народові. ІІ). Похід М о с к в и проти української науки від часу завоювання земель Української Народної Республіки. ІІІ). Фізичний і духовий терор проти українських науковців. ІУ). Поневолення науки в УССР. У). Дія НТШ проти доктрини Валуєва-Леніна. УІ). Ствердження Конґресу культурно - наукової проблематики. Все те писане так, що кожний розділ є самостійним і може бути публікований окремо, але разом це творить одну цілість. Питання для кожного: що з того треба опустити, як „політику"? Ніякого „вступу" тут нема, а кожний розділ є самостійним. Опустити п р и в і т українському народові, як ненауковий? Промовчати похід Москви проти української науки? Адже це відповідь на питання: чому НТШ відбуває свій Конґрес не у Львові, де воно мало осідок до 1944 року, а відбуває його в Ню Йорку і діє поза кордонами України. На це дає відповідь той чи інший розділ резолюцій, які мусять у сторіччя НТШ сказати для пригадки всім, чому власне основалось НТШ, чому воно діяло у Львові, в межах Австрії, а не в Києві і чому НТШ мусіло від 1947 року діяти на еміґрації. Цей Конґрес не був простим Конґресом, що може для справ науки відбуватись навіть щорічно. Це був історичний Конґрес, у сторіччя НТШ, і такий Конґрес мусів сказати те, що становить зміст резолюцій. Наші сучасники і майбутні покоління були б здивовані, якби про все те в резолюціях Конґресу не було мови.

Це не в і д п о в і д а є п р а в д і, що ці резолюції довжелезні, як пише ред. Кедрин, і що це ціла популярна брошура. Рахунок друку показує, що ці резолюції в оригінальному проєкті Комісії дають лише три з половиною шпальти „Свободи", отже малощо „довші" ніж стаття ред. Кедрина втроє.

І тепер найважливіше питання, яке наводить ред. Кедрин: „Для кого ж призначені такі резолюції?" Відповідь знайде кожний, хто поважно цікавився Ювілейним Науковим Конґресом НТШ. Інформація про програму цього Конґресу і абстракти доповідей на ньому друковані окремою книжкою на 102 сторінки друку окремо українською мовою, а окремо такою самою великою книжкою в англійській мові. Це знак, що провід Конґресу згори заплянував, що про хід Конґресу і тим самим про його постанови має бути поінформований чужомовний науковий світ. Тільки одиниці у тому науковому світі, які можна порахувати на пальцях рук, знають про обставини, в яких було засноване НТШ і про боротьбу неділимських чинників царату і совєтсько-московської влади проти української культури і зокрема українознавчих наук та про фізичне знищення багатьох дійсних членів НТШ фізично, починаючи 1930-ми роками та про насильне ліквідування НТШ в межах СССР. Тим то при нагоді Конґресу в сторіччя НТШ в резолюціях Конґресу треба неукраїнський світ про все те поінформувати. Резолюції зредаґовані стилем і тоном, гідним усякої науки. Хто твердить протилежне, той мусів би це пробувати доказувати текстом резолюцій і, ми певні, такі намагання були б безплідні. Річ ясна, що й ті українські науковці, які займаються стислими науками (математика, фізика, хемія, природничі науки, медичні науки і т. д.), які неознайомлені точніше з ходом подій від 1917-1920 років до тепер, повинні були мати відповідні доповіді на Конґресі про ці питання і мати ствердження фактів у резолюціях. Що це конечне, можна переконатись з факту, що саме на передодні Конґресу один з українських професорів з Европи публікував статтю в Америці, де твердив, що це „український нарід створив свою міцну державу" в формі УССР. Це означало б, що ця „міцна держава українського народу" повинна плекати всебічну українську науку і що внаслідок того не потрібно на еміґрації ні НТШ, ні УВАН, ні УВУ, чи УКУ й інших наукових установ. І ще про те, що в „кожнім шкільнім підручнику" можна знайти наукову згадку про „Валуєва і його царських і совєтських послідовників", як це твердив єдиний дискутант на Конґресі. На його ті й інші заміти була вичерпна відповідь Резолюційної Комісії на пленарній сесії Конґресу і це розбило всі заміти так, що на сесії ні одна рука не піднялась проти тексту пропонованих резолюцій. Комісія пригадала, що не йдеться про самі українські підручники історії України, але про англомовні чи франкомовні. В американських університетах нема підручників історії Росії, в яких була б відповідна згадка про переслідування української культури і науки за царату, про конечність з а с н у в а н н я НТШ, про заборону його публікацій для ввозу на територію царату до 1905 року, про ліквідацію українських науковців і, зокрема членів НТШ совєтською владою тощо. Тим то є потреба згадати про це в резолюціях. Це неправда, що в резолюціях є „історія України". Там мова лише про науку, і тому про переслідування науки в УССР мусіла бути докладна резолюція. Цього вимагає наукова етика вільних учених. Ми є свідками, що американські академічні установи і групи науковців підписують цілком політичні протести проти переслідувань московських науковців в СССР. Це також обов'язок української вільної науки протестувати проти переслідування української культури і зокрема науки. Ясна річ, що це політичний акт, але він є конечний, бо політично переслідує українську науку окупаційна влада в Україні. Зрештою, існування НТШ на еміґрації, а не у Львові чи Києві, є само собою політичним фактом і це треба пригадувати самим собі і чужим науковим чинникам.

Ще про критичні завваги до діяльности НТШ взагалі, а до ходу Ювілейного Конґресу НТШ зокрема На наш погляд, обов'язком публіцистики і журналістики є давати повний образ такої діяльности. Наперед підкреслити всі позитивні осяги, а потім згадати також про ті чи інші недотягнення, бо це дасть можливість продовжувати позитивні змагання і поправити недоліки. Витягати сам дійсний чи уявний недолік без згадки позитивів є з суспільного становища недопускальною м е т одою писань. Ми мали нагоду заприміти таке явище, що якась одна особа постійно дошукується неґативів у діяльності НТШ, але ніколи не шукає неґативів в іншій українській науковій установі, хоча всюди є недоліки, бо ж це людські, а тому помильні установи.

Матвій Стахів
член Президії Ювілейного Наукового Конґресу НТШ і голова його Резолюційної Комісії

Президент УНР в екзилі М. Лівицький відвідує Австралію

(Закінчення зі стор. 1-ої)

су Микола Свідерський, далі — голова Крайової Управи Товариств Сприяння УНРаді В. Оловаренко, священики, представники сіднейських організацій, а діти піднесли велику китицю квітів. Вперше, мабуть, в величезній залі сіднейського інтернаціонального летовища залунало українське „Многая літа".

Після зустрічі й знайомства з присутніми на зустрічі, Президент відбув інтерв'ю з представниками сіднейських часописів та телевізії. Не зважаючи на довгу дорогу і звичайну в таких обставинах втому, Президент відповідав на запитання без надуми, чітко й категорично та щиро. А запитань було багато: яка мета приїзду до Австралії? Як думаєте добитися визволення України? Чи є дисиденти серед військових? Скільки українців у світі? Скільки українців в Австралії поділяє ідею визволення України? Якої допомоги потребуєте з визвольній справі від Австралії? Що прийде на зміну Совєтському Союзові?

Відповіді були відомі й короткі. До Австралії приїхав зустрітися з українцями, яких не бачив чверть століття. Визволення У к р а ї н и прийде наслідком упадку совєтської імперії, яка завалиться від свого власного загнивання й спротиву підсовєтських народів. Серед військових в СССР є дисиденти так само, як серед культурних діячів. Стріляв коло Кремлю в Брежнєва військовий. Українців у вільному світі більше 3-ох міл. Скільки в Україні – точно сказати неможливо, бо совєтська статистика непевна. Але є не менше 37 мільйонів у самій лише Україні. У Московії живе коло мільйона українців, а також тисячі живуть в різних національних республіках СССР. Багато українців поділяє ідеї, на яких стоїть екзильний уряд. Від Австралії потрібно моральної допомоги в визвольній боротьбі українського народу. На зміну Совєтському Союзові, що є російською імперією, прийдуть самостійні демократичні національні держави.

Того самого вечора в новинах телевізійна станція подала інформацію про прибуття до Австралії Президента УНР, а часописи „Сідней Морнінг Геральд" (найбільший щоденник в Австралії, та „Сан" в наступні дні подали вістки про приїзд Президента та короткі інформації про уряд, який він очолює. Ряд часописів виявив бажання відбути з Президентом ширше інтерв'ю, і домовлено, що вони відбудуться в другій половині грудня.

Не гаючи часу, Президент наступного дня — 15 грудня — відлетів до австралійської столиці Канберри, де відбув зустрічі з австралійськими політичними та громадськими діячами, а також з місцевою У к р а ї н с ь к о ю Громадою й представниками різних національних груп. Тому, що Президент не володіє англійською мовою, перекладачем йому служить інж. Ярослав Соловій, син покійного арх. УАПЦ Варлаама, колишнього члена уряду УНР.

У пляні Президента на грудень і січень: відвідини до Мельбурну, Аделаїди, Перту та ряд зустрічей із провідними політичними діячами в Сіднеї.

Моше Даян передбачує відпруження над Суезом

Тель Авів. — Ізраїльський міністер оборони Моше Даян заявив пресовим кореспондентам в Тель Авіві, що існує більше як 50 відсотків можливостей для полагодження існуючого напруження над Суезьким каналом, переговорами в Женеві. Даян склав свою заяву в часі останньої сесії ізраїльського кабінету перед виборами, які, як відомо мають відбутися 31-го грудня ц. р. При тому він заявив, що ген. Мордехай Гур, військовий атеше у Вашинґтоні, і полк. Дос Сіон виїжджають до Женеви з метою взяти участь в переговорах з єгипетськими військовими експертами. Моше Даян назвав останню війну, що почалася в жовтні, „свого роду землетрусом", який не був цілком нищівного характеру для Ізраїлю, бо він викинув на поверхню землі ті підземні нортування, які нормальним способом ніколи не прийшли б на порядок обговорення. Позитивним наслідком останньої війни Даян уважає також факт, що, наприклад, Єгипет відмовився і більш не настоює на цьому, щоб Ізраїль відтягнув свої війська на границі з 1967 р., в кожному разі це не стало передумовою у підготові і веденні переговорів. Єгипетська делеґація залишилася в Женеві і бере участь в переговорах про сепарацію ізраїльсько - єгипетс ь к и х військ над Суезьким каналом, не звертаючи уваги на заяву міністра закордонних справ Ізраїлю Іба Ібана, що Ізраїль ніколи не погодиться відтягнути свої війська на кордони з-перед 1967 року. Моше Даян вірить, що переговори військовиків обидвох держав принесуть позитивні результати і спричиняться до нормалізації напнятої ситуації. Відповідаючи на закиди журналістів, які твердили, що Моше Даян в перших днях війни поширював супер - оптимістичні твердження про скоре закінчення війни і перемогу Ізраїля, Даян признався, що помилявся, додаючи при тому, що і противна сторона, тобто Єгипет і Сирія, війни не виграли, помимо того, що в цій війні вони оперували новим, модерним вивінуванням і змінною, тобто кращою тактикою у маневруванні військовими частинами. Даян висловив сподівання, що Сирія, полагодивши справу ізраїльських полонених, долучиться до переговорів.

Конґрес схвалив 11-відсоткову підвишку в пенсіях соціяльного забезпечення

Вашингтон. — У п'ятницю, 21-го грудня, обидві Палати Конґресу схвалили законопроєкт, який встановляє 11-відсоткову підвишку в пенсіях соціяльного забезпечення. Підвишка, яка охоплює близько 29 мільйонів американців похилого віку, складається з двох частин. Якщо Президент підпише цей законопроєкт, то пенсії соціяльного забезпече н н я зростуть на 7 відсотків в квітні 1974-го року, а в липні ще на 4 відсотки. Таким чином, до наступного липня пересічна місячна пенсія для самітньої особи зросте з теперішних 167 долярів до 186, а для подружжя з теперішніх 277 до 310 долярів.

У Сенаті 65 сенаторів голосувало за цим проєктом, а ніхто не голосував проти нього. У Палаті Репрезентантів тільки 13 конґресменів було проти цього законопроєкту, а 301 за ним. Сподіваються, що президент Р. Ніксон його підпише, хоч раніше заявив, що проєкт є „інфляційний".

Крім підвишки в пенсіях соціяльного забезпече н н я, законопроєкт також містить нову додаткову допомогу для емеритів, а також для інвалідів і сліпих без різниці віку. Ця додаткова допомога була б виплачувана федеральним урядом від 1-го січня 1974 р. Тоді самітні особи могли б на місяць одержати пересічно 140 долярів суспільної допомоги, а від липня 1974-го р. 146 дол. Подружжя від січня наступного року одержувало б 210 долярів, а від липня — 219 дол.

ГАННА КОЛЕСНИК ПРИБУЛА ДО ТОРОНТА

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

нуюча була її постать і таке українське було її хороше надхненне обличчя. Після цілувань і привітань кавалькада авт провела гостей до українського готелю - ресторану „Дач сістерс", і там всі, одною родиною, просиділи і прогуторили за скромною припивкою і кавою поза північ. Гості залишилися ночувати в тому ж готелі, а на другий день перебрались на приватну квартиру.

Історія прибуття наших визначних діячів оперної сцени і їх родини з Києва у вільні країни Заходу всім відома. Більше як рік тому Володимир Колесник і його дружина Ганна разом із сином Максимом (13 років), сестрою Ганни Тамарою, вчителькою музики, їх мамою Даркою Лісовою та сином Тамари Володимиром Ратушним (17 років) вибрали волю у Відні і отримали від уряду Австралії право азилю як політичні втікачі.

У Торонті бушував зимовий морозяний вітер, але гостя з Австралії, і її небіж, які ще 24 години тому купалися в австралійській літній спеці, про яку Зоя Когут пише, що „в ній стогне душа з розпуки", прийняли цей мороз, сніг і вітер як щось добре знайоме і рідне. З сльозами в очах розказували пані Ганна, як сердечно і тепло прийняли австралійські українці їхню групу втікачів з-під московської корміги, якою опікою їх оточили і яким теплом серця зогріли їх на чужій австралійській землі. Канадські й американські українці, може й не спроможуться перевищити високої температури серця своїх австралійських земляків, але дорівняти їй, сподіваємося, попробують.

Як уже відомо, наша співачка Ганна Колесник (меццо-сопрано) почне в другій половині січня 1974 р. під протекторатом УККА своє концертове турне по Америці, а в першій половині березня почне під протекторатом КУК свої гостинні концертові виступи в Канаді.

Перший концерт в Америці відбудеться 27-го січня 1974 р. в Ню Йорку в залі Гантер Коледжу о год. 7:30 вечора.

)вл)

В Чикаґо посвячено будинок філії УКУ

Чикаґо (Н.Н.) — Блаженніший Патріярх УКЦеркви порівняв новостворені філії Українського Католицького Університету до птахів з різних місць українського поселення, що збираються у віттях того дерева, яке виросло десять років тому наче з малого гірничого євангельського зерна. Це дерево — Український Католицький Університет ім. Папи Климентія в Римі, а його вже діючі філії існують в Арґентині й Австралії, і саме тепер відкривається третя — в Чикаґо. „Появу філій нашого Університету треба зачислити до важливих історичних подій нашої еміґрації. Це знак, що наша еміґрація пройшла добу свого початкового росту і розвитку та стає дозрілою". — писав Блаженніший Отець у зверненні до Чикаґівської громади з нагоди відкриття тутешньої філії УКУ 9 грудня 1973 року.

Свято відкриття філії та посвячення її будинку зійшлося з відзначенням 10-ліття заснування УКУ в Римі. Ці врочистості запляновано на празник Святого Климентія, що припадає за старим стилем на 8 грудня. Чикаґівські святкування УКУ почалися академічною доповіддю 7 грудня проф. Василя Лева, декана філософічно - гуманістичного факультету УКУ на тему: „Наша літургічна мова — її минуле і сучасне". Дискутанти після доповіді пору ш и л и ряд актуальних питань і піднесли, між іншим, такі справи: Нам треба шанувати також церковно-слов'ян с ь к у мову, бо це частина української культурної спадщини. Теперішні переклади церковно - слов'янських текстів на живу мову, зберігаючи архаїчні мовні прикмети, найкраще віддають сакральний характер молитов і Богослужень.

Один дискутант, наголошуючи потребу вживання всіми українцями єдиної літургічної мови — чи то в живій або її давній версії — заявив: „Мури цього храму (доповідь відбулася в авдиторії собору св. Володимира і Ольги) будуть плакати, якщо в ньому хтось колись схоче завести чужу Богослужбову мову. А одна дискутантка висловила побажання, щоб були однообразні тексти та обрядові практики у всіх наших церквах.

В неділю 9 грудня відбуто посвячення відновленого будинку філії УКУ при Суперіор і Овклей бульварі. Отець крилошанин Павло Джулинський, о. прелат Петро Леськів та о. крилошанин Маріян Бутринський довершили чину посвячення, після чого присутні мали змогу оглянути будинок: викладові залі, приміщення бібліотеки, канцелярію та на поверсі житлові кімнати.

Святкову сесію, присвячену 10-літтю УКУ, відбуто в авдиторії Собору в приявності понад 250 гостей. Відкривши сесію, о. Бутринський прочитав звернення Блаженнішого Первоієрарха та слово - привітання Преосвященного Владики Кир Ярослава Габра. Головну промову про початки і діяльність УКУ виголосив декан УКУ проф. В. Лев, підкресливши дотеперішні досягнення цієї одинокої української високої католицької школи, на відтинку навчальному, дослідно - видавничому та організаційному. Основним завданням УКУ є, як зазначив його засновник, шляхом науки „собирати в розсіянні сущих".

Отець Іван Кротець, адміністративний керівник філії, подав звідомлення про пророблену організаційну та технічно - фінансову працю. За відносно короткий час відновлено будинок зусиллями багатьох жертвенних осіб. Він нині в такому стані, що може повністю служити своєму призначенню. Про академічні і наукові пляни говорив проф. Василь Маркусь, який, між іншим, сказав: „Ми мусимо здобутися на те, щоб дати додаткове українознавче і релігійне знання на вищому рівні нашій молоді та старшим, зокрема тим, які мають працювати над вихованням інших. Чим скорше це зробимо, тим краще це буде для нас.

В цьому дусі прозвучали також слова привіту Кир Ярослава прочитані на вступі свята, який поблагословив „цей благородний почин з надією, що він причиниться до зросту релігійного і національного усвідомлення молодих кадрів наших українських студентів та знайде належну підтримку у відповідальних чинників нашого громадянства".

Після сесії Сестрицтво Покрови Пресвятої Богородиці при церкві св. Володимира й Ольги приймало усіх гостей обідом, при якому обслуговували студентки і студенти з Братства Молоді Святих Бориса і Гліба. З нагоди сесії і святкового обіду присутні склали понад три тисячі долярів на потреби філії УКУ в Чикаґо.

✝

Надійшла до нас пресумна вістка зі Львова, що там, дня 2-го грудня 1973 року, раптово ненадійно упокоїлась у Бозі на 62-му році життя, наша Найдорожча СЕСТРА

МАРІЯ БАРАБОЛЯК

б. учителька Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові, відтак професор Львівської Музичної Консерваторії, залишивши у глибокому горю нашу Маму ОЛЕНУ з КЛЕЩІВ БАРАБОЛЯК.

Горем прибиті:

брати — МИКОЛА і РОМАН із Родинами
братаниця — ХРИСТЯ БОЙКО з Родиною

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

МАРІЇ ПАНЬКІВСЬКОЇ

1-го січня 1974 р. о год. 8 рано

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

МУЖ, СИН і РОДИНА

СПОРТ

„ЛЕВИ" ВІЦЕЧЕМПІОНИ ВИЩОЇ ДИВІЗІЇ
„Леви" — „Олімпікс" 7:0 (3:0).
Доріст:
„Леви — „Швабен" 4:0

Чикаго, Іллиной. — У неділю 25-го листопада ц. р. стрінулася перша футбольна дружина УАСТ „Леви" в осінніх змаганнях 1973 р. за мистецтво Вищої Дивізії Національної Футбольної Ліги Чикаго на стадіоні Лайн Технікал гайскул із чемпіонами Вищої Дивізії групи „Червоні" із грецькою дружиною „Олімпікс", яка ще в неділю, 18-го листопада здобула чемпіонат дивізії, перемагаючи другу грецьку дружину „Геркулес" рахунком 2:1. „Левам" треба було конечно здобути на греках дві точки, щоб зайняти друге місце Вищої Дивізії групи „Червоні" Національної Футбольної Ліги Чикаго. Наша дружина виступила до цих престижевих останніх змагань осіннього сезону в неповному складі без контуженого воротаря Ореста Банаха, без стандартного оборонця Миколи Крата й без двох напасників Євгена Андрущишина й Євгена Карпи. Греки, які не програли ані одних змагань в осінньому сезоні, напевно не сподівалися цієї високої поразки.

Перебіг змагань: Гру почали „Леви", але „Олімпікс" зробили наступ і наш воротар Вінтер зловив м'яч у 3-ій хвилині. Потім „Олімпікс" перестрілили вільне у 9-ій хвилині. Наступ „Левів" і стріл лівого оборонця. Підковірова оборонив воротар греків в 11-ій хв. Напасник „Левів" Микола Іваник перестрілив дуже добру позицію у 15-ій хвилині. Воротар „Олімпікс" оборонив свої ворота в 16-ій хв. Воротар „Левів" Вінтер оборонив три стріли; з них один вільний у 17-ій і 19-ій хвилинах гри. Рахунок 1:0 відкрив Яворський в 21-ій хвилині з подачі Ричарда Гріна, який грав дуже добре на лівому крилі за відсутністю Євгена Карпи. Рой перестрілив грецькі ворота в 23-ій хв. Стріл нашого оборонця Стефана Шефера зловив грецький воротар у 25-ій хв. Ричард Грін підніс рахунок 2:0 скісним, довгим і низьким стрілом у 28-ій хв. Микола Возний зайняв місце Яворського на правому крилі. Потім Ричард Грін підніс рахунок 3:0 в 33-ій хв. з подачі Роя (добив стріл Роя). Помічника Шлінтера розбито й він зійшов з площі й не грав до кінця змагань. Його місце в помочі зайняв брат Ричарда Гріна. Наступ греків, і їх напасник перестрілив наші ворота в 37-ій хв. Наш воротар Вінтер оборонив м'яч з наріжного стрілу в 40-ій хв. Після перерви „Олімпікс" вставили до атаки Куратоса, їх найліпшого стрільця, і старалися змінити вислід змагань у їхню користь. Наш молодий 21-річний воротар Вінтер оборонив наріжняк у 5-ій хвилині. Потім „Олімпікс" не використали порожних воріт „Левів" у 58-ій хв. Наш воротар оборонив небезпечний стріл у 61-ій хв. Наступ „Левів", і Рой підніс рахунок 4:0 в 64-ій хвилині з подачі Ричарда Гріна. Потім Рой перестрілив вільне в 77-ій хв. Миколу Іваника усунули з площі судді. Стріл Гріна оборонив воротар греків у 78-ій хв. Кінець змагань належав до „Левів" і Рой стрілив 5:0 у 82-ій, 6:0 в 85-ій і 7:0 в 87-ій хвилинах гри. Отже Рой стрілив чотири, Ричард Грін два і Анатоль Яворський одні ворота. Відношення наріжних стрілів 7:1 в користь грецької дружини „Олімпікс". Суддями цих змагань були д-р Юліян Е. Куляс і Ґускас.

„Леви" закінчили футбольний 1973-ий рік на другому місці Вищої Дивізії групи „Червоні" Національної Футбольної Ліги Чикаго, Стейту Іллиной. Їхній рекорд є такий 16 змагань: 9 перемог, 2 реміси і 5 поразок із відношенням точок 20:12, а воріт 42:21.

Ворота для нашої дружини в 1973-му році стрілили: Ричард Грін 11, Рой 11, Андрущишин 5, Яворський 5, Шлапак 4, Іваник 2, Возний 1, Вінтер 1, Аріяс 1, й одні ворота без гри у весняному сезоні від „Атлетікс".

Склад „Левів": Вінтер, Скороход, Підковірів, Шефер, Кіпка, Шлінтер, Аріяс, Яворський, Іваник, Рой, Грін I, Возний і Грін II

Петро Головатий

ПОВІДОМЛЕННЯ
Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне 31-го ГРУДНЯ 1973 р.

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1973 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше, як у ПОНЕДІЛОК, 31-го ГРУДНЯ 1973 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в Конвенційному звіті.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСОЮЗУ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮСТИНА БУЧОВСЬКА — членка УНС Відд. 464 Т-ва ім. Лесі Українки в Ошаві, Онт., Канада, померла 26-го листопада 1973 р. на 75 р. ж. Стала членкою УНС 1958 р. Полишила в смутку мужа Теодора, 3 дітей, 12 внуків і 9 правнуків. Похорон відбувся 28 листопада 1973 р. на цвинтарі Різдва Пресв. Богородиці в Ошаві, Онт., Канада.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Хомин, секр.

ІВАН ІВАСІК, член УНСоюзу Відд. 476 Б-ва св. Михаїла в Гудсон, Н. Й., помер 7 грудня 1973 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Загірна, пов. Бібрка і став членом УНС 1941 р. Полишив у смутку дружину Франку, дочку Марію, 2 синів: Михайла і Степана, 10 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 11 грудня ц. р. на цвинтарі Седар Парк в Гудсон, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Маряк, секр.

СЕМЕН ЛУПАЦІЙ, член і довголітній секретар 339-го Відд. УНС Б-ва св. Василія у Філядельфії, Па., помер 9 грудня 1973 р. на 60 р. ж. Нар. в с. Хітер, пов. Стрий і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Агафію і родину. Похорон відбувся 15 грудня ц. р. на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс, Філядельфія, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

КОНСТАНТИН ТЕЛІШЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. 448 Т-ва Самопоміч в Монтреалі, Канада, помер на 71 р. ж. Нар. в с. Беньківці, пов. Рогатин і став членом УНС в 1958 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочку Ольгу, сина Зенона. Похорон відбувся 20 листопада ц. р. на цвинтарі Cote Des Neiges в Монтреалі, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВСЬОГО ДВА РОКИ У СВОЄМУ ЖИТТІ КОРИСТАЄ ДИТИНА З НАВЧАННЯ У САДОЧКУ ЧИ СВІТЛИЧЦІ. НАСЛІДКИ ЦЬОГО — ВСЕ. ЩО В ТОМУ ВІЦІ ВОНА ЗАСВОЇТЬ, МАЄ ПІДСТАВУ НА ЦІЛЕ ЖИТТЯ. НЕ ЖАЛІЙТЕ ТРУДУ І ВИКОРИСТАЙТЕ ЦЕЙ ЧАС ДЛЯ ВАШОЇ ДИТИНИ.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ВІВТОРОК, 1-го СІЧНЯ 1974 р.

КЛІВЕЛАНД, Огайо. Річні збори Б-ва св. Василія Вел., 364 Відд., о год. 1-ій по пол. в залі церкви Пресв. Діви Марії, Kinsman Rd. На порядку: звіти Управи та Контрольної Комісії та вибір нової Управи на 1974 р. По зборах — прийняття. Проситься чл. прибути на збори та вирівняти вкладки. — В. Врездун, гол., В. Владика, фін. секр., П. Данилевич, касир, Оля Вик, рек. секр.

Шановні Секретарі та Організатори УНС!

Членська кампанія 1973 року кінчається з 31-им грудня. Тому аплікації нових членів приймаємо Головна Канцелярія тільки до 31-го грудня 1973 р.

Докладіть всіх старань, щоб виконати свої квоти та вислати аплікації вчасно, щоб вони дійшли до Головної Канцелярії не пізніше, як 31-го грудня 1973.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНС

ТАРЗАН, Ч. 7046. Тантор дає Тарзанові пораду

Патруля стереже побережжя... Коли вони підуть в напрямі до джерела, я пробую переплисти, але так, щоб мене не побачили! Танторе! Що ти робиш?.. Повернися сюди! Добре, Танторе! Ти показав мені, як переплисти й не бути викритим!..